

Organizația Națiunilor
Unite pentru Educație,
Știință și Cultură

Comisia Națională
a României
pentru UNESCO

Rolul mass-media în tratarea temei refugiaților și migranților

Cu
speranță,
către
un nou
început

Foto: DIMITRA STASNOPOULOU

BUCUREȘTI 2017

UNESCO, o abordare integrată a temei migranților și refugiaților

Organizarea la București de către Comisia Națională a României pentru UNESCO a unui proiect complex privind rolul mass-media în tratarea temei refugiaților și migranților reprezintă o dovadă elocventă a integrării preocupărilor românești în efortul european și internațional de abordare realistă și complexă a uneia dintre cele mai mari provocări ale societății actuale.

Conceput, organizat și desfășurat într-o manieră originală ce a trezit interesul și a antrenat reprezentanți a prestigioase organizații și autorități internaționale și naționale, proiectul s-a dovedit a fi un veritabil forum de dezbateră, cooperare și proiecție pentru viitor a noi manifestări și atitudini care să contribuie la o mai bună înțelegere a problematicii complexe a migranților și refugiaților. Inițiativa și-a propus să ofere noi idei și soluții pentru promovarea unor politici și strategii incluzive, de integrare multiculturală și multiconfesională, recunoaștere profesională și dezvoltare familială.

Problematica migrației, cu manifestările și realitățile ei din ultimii ani este cu certitudine una complexă. Contribuția UNESCO în acest domeniu emană din misiunea sa privind promovarea unei culturi a păcii, eradicarea sărăciei, dezvoltarea sustenabilă și dialogul intercultural în educație, știință, cultură, comunicare și informare. Organizația noastră este preocupată de fața umană a migrației, de implicațiile mișcării populației asupra drepturilor omului, creșterii nivelului de cultură și civilizație al societății în ansamblul său.

În această perspectivă, obiectivele UNESCO, afirmate cu consecvență, se referă la:

- Contribuția la un mediu de politici care să favorizeze integrarea socială și incluziunea migranților;
- Înțelegerea legăturilor dintre migrație și educație și a provocărilor generate de educația interculturală, exodul de creiere, mobilitatea studenților și recunoașterea internațională a calificărilor;
- Abordarea dimensiunilor sociale ale schimbărilor climatice și ale migrației, în special în ceea ce privește guvernanta, conflictul, drepturile omului și dreptul internațional, egalitatea de gen, dezvoltarea economică și umană și sănătatea publică.

Resurse, preocupări și numeroase eforturi au fost utilizate pentru îndeplinirea acestor obiective. Remarcăm Programul UNESCO privind Managementul Schimbărilor Sociale (MOST) care acționează la nivel internațional și național. În cadrul Obiectivelor de Dezvoltare Durabilă ale Națiunilor Unite, MOST contribuie la dezvoltare, la eradicarea sărăciei, la răspunsuri incluzive și durabile la schimbările de mediu și la promovarea unei guvernări incluzive, eficiente și responsabile, precum și la realizarea priorităților globale ale UNESCO: Africa și egalitatea de gen.

De asemenea, UNESCO participă activ la eforturile colective ale Grupului Global pentru Migrație (GMG). Organizația a fost președinte al GMG din iulie 2011 până în mai 2012. În 2013, UNESCO a contribuit la pregătirea GMG pentru al doilea dialog la nivel înalt privind migrația și dezvoltarea internațională, găzduit de Adunarea Generală a ONU în perioada 3-4 octombrie 2013.

Acestea sunt numai câteva dintre inițiativele UNESCO menite să ofere cadrul unei abordări profunde a temelor ce fac subiectul reuniunilor și activităților din rețea, între care se înscrie și proiectul „Rolul mass-media în tratarea temei refugiaților și migranților” al Comisiei Naționale a României pentru UNESCO. Reverberațiile acestei manifestări au fost și vor fi multiple.

UNESCO, prin întregul său angrenaj organizațional, se dovedește, încă o dată, a fi o entitate militantă, implicată profund în complexitatea socială a unei lumi într-o permanentă evoluție.

Prof. Univ. Dr. Ani Matei

Secretar-General Comisia Națională a României pentru UNESCO

Rolul mass-media în tratarea temei refugiaților și migranților

4 - 8 Decembrie, 2017, București

ZIUA 1

- Training „Un act moral sau o sarcină legală? Cum să evităm construirea de mituri în raportarea refugiaților” - Petra Sorge, Jurnalist și Analist Media
- Prezentare „Mediatizarea acțiunilor întreprinse de Forțele Armate Române în cadrul misiunilor internaționale în sprijinul grupurilor de refugiați și migranți” - Colonel Valentin Vasile, Director Adjunct, Direcția Informare și Relații Publice, Ministerul Apărării Naționale
- Prezentare „Deplasarea rutelor de migrație și blestemul sărăciei” - Nicolae Melinescu, Jurnalist, Doctor în Relații Internaționale

ZIUA 2

- Training „Deplasarea globală și UNHCR. Refugiații: Călătorie de la provocări la oportunități” - Gabriela Leu, Responsabil Comunicare, UNHCR România
- „Migrația între miturile apocaliptice și realitatea de zi cu zi” - Vizită la Organizația Internațională pentru Migrație, biroul România. Gazdă: Mircea Mocanu, Șef Misiune OIM România

ZIUA 3

- Training „Efectele media și migrația - o informare despre un domeniu de cercetare în evoluție” - Timo Tonassi, Cercetător în domeniul Migrației la Fondul German Marshall al Statelor Unite
- Prezentare „Migrația și deplasarea forțată în politica de dezvoltare a UE” - Anna Schmidt, Ofițer Politici Migrație și Dislocare Forțată, Direcția - Generală Dezvoltare și Cooperare Internațională, Comisia Europeană
- Prezentare „Cadrul juridic, politic și de funcționare în România. Fapte și cifre” - Comisar Șef de Poliție Emil Niculescu, Director, Direcția Management Strategic, Inspectoratul General pentru Imigrări
- Prezentare „Corespondentul de război și refugiații” - Adelin Petrișor, Șef Secție Eveniment Știrile TVR

ZIUA 4

- Training „Politica mediatizării: încadrarea «crizei refugiaților»” - Eva Bognar, Ofițer Senior Programe, Centrul pentru Media, Date și Societate al Școlii de Politici Publice din cadrul Universității Central Europene din Budapesta
- Prezentare „Măsuri adoptate de Poliția de Frontieră Română pentru securizarea frontierei de stat” - Comisar Șef de Poliție Adrian Popescu, Împuternicit Adjunct al Inspectorului General, Poliția de Frontieră Română
- Prezentare „Migranții și corectitudinea politică” - Mircea Naidin, Consilier Diplomatic, Direcția - Generală pentru Globalizare, Ministerul Afacerilor Externe
- Gala Comisiei Naționale a României pentru UNESCO - ediția 2017

ZIUA 5

- Training „Povești în mișcare: cum să obții povestea, dar să nu faci rău” - Tom Law, Director Campanii și Comunicare, Rețeaua de Jurnalism Etic, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord
- Vizită la Muzeul Național al Satului „Dimitrie Gusti”.

Bun venit participanților!

Anna Goldenberg (Austria), Steven Decraene (Belgia), Francesca Fattori (Franța), Isil Özlem Nergiz (Germania), Alexandros Kontis (Grecia), Szilárd Teczár (Ungaria), Giovanni Vale (Italia), Kaspars Germanis (Letonia), Karolina Zbytniewska (Polonia), Jasmina Štorman (Slovenia), Teresa Aburto Uceda (Spania), Maria Sköld (Suedia),

Simon Jäggi (Elveția), Haluk Koc (Turcia), Eline Jeanne (Marea Britanie), Victoria Sherwood (SUA), Nicole Plymale (SUA), Valentin Rupa-Mic, Ioana-Cristina Teișanu, Mihai Egorov, Sorin Oproiu Bogdan, Constantin Mireanu, Valentin Vasile, Cojocaru Bogdan Cornel, Alexandra Popescu, Gruia Catalin Octavian, Corina Matei, Mara Coman, Andreea Anghel, Daniela Mănuță (România).

Tema refugiaților și migranților, o provocare pentru mass-media

Răspunsul UNESCO la situațiile post-criză este una dintre prioritățile care stau la baza mandatului său. Europa ca întreg trebuie să abordeze într-o manieră coerentă și durabilă problema refugiaților și migranților, iar unul dintre cei mai importanți piloni ai păcii pe termen lung este mass-media. Mass-media fixează agende și stabilește dezbateri, influențează politicile publice și atitudinea publică. Jurnaliștii oferă o mare parte a informațiilor pe care cetățenii le utilizează pentru a înțelege ce se întâmplă în jurul lor și modul în care vor fi afectați de evenimente.

Criza refugiaților și migranților reprezintă o oportunitate imensă pentru mass-media de a dovedi calitatea jurnalismului. Complexitatea subiectului trebuie abordată într-o manieră integrată, care este de multe ori lăsată la o parte în favoarea titlurilor senzaționale și propagandistice. Chiar dacă mass-media din țările europene este bine pregătită și se bucură de libertate de exprimare, anumite subiecte sunt mai sensibile și necesită cunoștințe aprofundate și precise.

Mass-media este extrem de polarizată în Europa și nu s-a realizat încă un echilibru în tratarea subiectului. Aco-perirea media pozitivă și negativă a subiectului refugiaților și migranților este influențată de contextul politic, economic și de cultura unică a fiecărei societăți. Narațiunile media pot fi îmbunătățite pentru a încuraja o reprezentare mai imparțială, utilă, de încredere și precisă a subiectului, în beneficiul destinatarului mesajului, în special a publicului din societățile gazdă.

Povestea trebuie spusă într-un mod care se ridică la nivelul provocării pe care istoria o dezvoltă. Iar mass-media trebuie să acționeze în rolul său nu numai de a informa, dar și de a educa.

Proiectul „Rolul mass-media în tratarea temei refugiaților și migranților” a implicat cinci cursuri de instruire, oferite de specialiști din Germania, Ungaria, Marea Britanie și România, precum și prezentări complementare, pe subiecte conexe temei proiectului, care constituie o provocare pentru Europa la toate nivelurile. Între instituțiile și organizațiile ai căror reprezentanți au fost implicați în activitățile proiectului se numără Fondul German Marshall al Statelor Unite, Centrul pentru Media, Date și Societate al Școlii de Politici Publice din cadrul Universității Central Europene, Rețeaua Jurnalismului Etic, UNHCR România, Organizația Internațională pentru Migrație - biroul România, Direcția Generală pentru Cooperare și Dezvoltare Internațională (DEVCO) a Comisiei Europene, TVR, Ministerul Apărării Naționale, Ministerul Afacerilor Externe, Inspectoratul General pentru Imigrări, Poliția de Frontieră Română.

Mass-media este principala sursă de informație pentru populație. Așadar, reunirea în scop de informare, dezbateri și schimb de experiență privind raportarea subiectului este foarte necesară. Au fost prezenți la București pentru acest proiect reprezentanți media din 16 țări: Austria, Belgia, Elveția, Franța, Germania, Grecia, Italia, Letonia, Marea Britanie, Polonia, România, Slovenia, Spania, Suedia, Turcia și Ungaria.

Suntem recunoscători partenerilor care au sprijinit proiectul nostru: Primăria Municipiului București - prin ARCUB, Residence Hotels Bucharest, Via Viticola Sarica Niculițel, UNITER, Elite Art Club UNESCO, Ministerul Apărării Naționale, TVR, Radio România Actualități, Burda România.

Iris Constantin

Manager de Proiect

Expert al Comisiei Naționale a României pentru UNESCO

Act moral sau obligație legală? Cum să evităm construirea de mituri în relatările despre refugiați

Atunci când mai mult de un milion de refugiați au intrat în Europa, prin Marea Mediterană, în 2015 și 2016, ziarul italian „Il Giornale” nu a fost singurul care a folosit terminologia de război și a evocat sentimentele unei „invazii” culturale. Mass-media din multe țări a pendulat între solidaritate și respingere, între milă și discurs de ură. În ambele cazuri, dezbateră a avut loc în mare parte cu migranții fiind „obiectul” reportajului, nu subiectul. Și aproape niciodată nu au făcut reportajul ei înșiși.

Autor:
Petra Sorge,
Germania

„Haosul imigrării. Invație pe uscat. Debarcările continuă, însă alarmă este acum în principal pe frontul macedonean: mii de refugiați forțază să intre în Europa. Este o presiune permanentă”.

Titlul din „Il Giornale” din Milano,
la 24 august 2015.

Acestea sunt câteva concluzii comune ale studiilor care au analizat recent reportajele europene privind refugiații: cele ale UNHCR (Revista presei privind criza refugiaților și migranților

lor în UE, 2016), Rețelei Jurnalismului Etic (2015) sau Consiliului Europei (Mediatizarea „crizei refugiaților”: o perspectivă trans-europeană, 2017). Acestea vor fi discutate în cadrul conferinței „Rolul mass-media în tratarea subiectului refugiaților și migranților” de către Comisia Națională a României pentru UNESCO, în București, pe 4 decembrie.

Concluzia lor comună: majoritatea articolelor de presă din Europa au abordat subiectul dintr-o perspectivă ierarhică, de sus în jos. Politicienii naționali au fost citați în primul rând, urmați de alți politicieni și

reprezentanți ai UE. Vocile refugiaților și ale cetățenilor autohtoni au fost rareori auzite.

Lilie Chouliakri și Tijana Stolic, doi cercetători de la Școala de Economie și Științe Politice din Londra (LSE), descriu cinci mituri tipice sau „regimuri vizuale” în raportarea refugiaților. În primul rând, mass-media a arătat sau a descris mase de oameni în tabere sau în natură. Făcând astfel, refugiații au fost reduși la o simplă formă de viață biologică și astfel au fost privați de individualitate. În al doilea rând, au fost prezentați ca victime, iar în cel de-al treilea ca amenințări, criminali, teroriști. În cele din urmă, dacă refugiații au fost încadrați în discursurile de ospitalitate și bunăvoință ale celebrităților, acest lucru s-a întâmplat „cu prețul marginalizării vocii” și a servit preponderent conștiinței occidentale.

Într-o analiză de conținut a 1.200 de știri din opt țări europene, LSE a analizat, de asemenea, modul în care mass-media a discutat despre efectele pozitive ale imigrației. Potrivit rezultatelor, multe rapoarte de știri au inclus o pretenție morală sub forma unui „imperativ de a se acționa asupra celorlalți persoane vulnerabile,

fără a aștepta ceva de la Europa civilizată”. Alte efecte „pozitive” ale sosirii lor pentru economia sau cultura țării gazdă au fost rareori menționate.

Deci, este o chestiune de religie și de curtoazie de a-i ajuta pe cei care fug de război, teroare sau lipsuri? Este doar o problemă „datoria morală”?

O scurtă privire asupra legislației internaționale privind refugiații ar putea fi de ajutor.

Statele UE au adoptat Convenția ONU din 1951 privind statutul refugiaților (Convenția de la Geneva) și Protocolul din 1967; în lume, 145 de țări au semnat-o în totalitate. Acestea sunt singurele norme juridice internaționale aplicabile în mod specific refugiaților. Acestea stabilesc principiul nereturnării, care stipulează că solicitantii de azil nu pot fi returnați într-o țară în care se vor confrunta cu tortură sau persecuție pe baza „rasei, religiei, naționalității, apartenenței la un anumit grup social sau opiniei politice”.

Evoluțiile din dreptul internațional privind drepturile omului au înțeles și faptul că aceste principii trebuie aplicate „fără discriminare în ceea ce privește sexul, vârsta, dizabilitatea, sexualitatea”. Un refugiat recunoscut este, de asemenea, purtătorul anumitor drepturi ale omului garantate de Convenția de la Geneva. UE a promis să recunoască aceste coduri și să acorde protecție refugiaților în cadrul sistemului european comun de azil.

Prin urmare, tema refugiaților nu este una de bună morală, ci una de drepturi ale omului, un principiu universal. Jurnalismul plin de compasiune nu ar trebui să se concentreze doar pe dezbateri valoroase, ci pe respectarea normelor legale. Respingerea la frontiera UE, procedurile prelungite, detenția de facto a solicitanților de azil sau lipsirea de educație a copiilor oferă o mulțime de oportunități jurnaliștilor pentru a verifica îndeplinirea promisiunilor juridice umanitare ale Europei.

Cu toate acestea, schimbarea perspectivei de la moralitate la lege înseamnă, de asemenea, raportarea continuă atunci când cei care ne inspiră milă devin făptași. Dacă refugiații se implică în contrabandă, trafic sau abuzează de femei și copii, acestea sunt știri și ar trebui raportate. În Germania, o analiză a conținutului știrilor, publicată de profesorul de jurnalism Michael Haller pentru Fundația Otto Brenner, un think-tank german de stânga, a constatat

că în vara anului 2015, când predomina faza „primitoare”, jurnaliștii nu arătau prea atent provocările legate de sosirea refugiaților. La fel ca în celelalte țări europene, ziarele au abordat acest subiect la un nivel politic înalt, apropiat puterii, reflectând în mare parte poziția Angelei Merkel. Acest lucru a alienat mulți cititori și a supus jurnalismul unui test.

Decât să reamintească temerile și miturile exprimate de liderii morali, politicieni sau populiști, jurnaliștii ar trebui, mai degrabă, să îi susțină pe cei responsabili. În ce măsură actorii statali și autoritățile publice respectă legea? Unde sunt încălcate drepturile omului? Refugiații, activiștii locali, grupurile ONG-urilor și cetățenii - cei care s-au făcut auziți cel puțin în discursul public - pot fi o sursă valoroasă în această cercetare.

Petra Sorge este jurnalist independent, reporter și analist media în Berlin. De-a lungul activității sale privind migrația și refugiații a fost interesată de reprezentările mediatice ale „celuilalt”, de grupurile în și out și de concepte de „cetățenie”, de exemplu atunci când a raportat despre refugiații romi care au fost înțorși cu forța în Kosovo, deși mulți dintre aceștia locuiau în Germania de aproape două decenii și unii chiar fuseseră născuți în Germania. Petra Sorge s-a născut în orașul german Jena. A studiat jurnalismul și științele politice la Leipzig și Toulouse și și-a început cariera în calitate de corespondent al agenției de știri DAPD din Saxonia. În 2011 s-a alăturat echipei online a revistei politice lunare „Cicero” din Berlin, unde, mai târziu, a devenit redactor-șef. A fost membru al programului „Media Ambassador India-Germany” al Fundației Robert Bosch, în 2016, și jurnalist invitat la „The Indian Express” în Delhi, unde a scris despre naționalismul hindus în creștere. La întoarcere, a început să lucreze ca jurnalist independent de investigație. A primit premiul „Global Health Grant” al Centrului European pentru Jurnalism și al Fundației Bill & Melinda Gates în 2017 pentru proiectul „Silicosis - The Silent Killer”. Petra Sorge este membră a ONG-ului „Netzwerk Recherche” al jurnaliștilor de investigație din Germania, membru al juriului în cadrul Inițiativei News Enlightenment și trezorier al Rețelei media indo-germane. Petra Sorge a susținut training-ul „Un act moral sau o sarcină legală? Cum să evităm construirea de mituri în raportarea refugiaților”.

Strămutarea globală și UNHCR. Refugiați: Calea de la provocări la oportunități

În fiecare zi, undeva în lume, titlurile din presă vor include probabil știri despre persoane forțate să-și abandoneze casele din cauza conflictelor și a persecuției. Ce ne spun aceste știri despre refugiați? Ne arată bărci pline de oameni înspăimântați cu brațele întinse spre salvatori sau îi oferă lui Mohamad în vârstă de 30 de ani din Alep șansa de a vorbi despre pasiunea sa pentru muzica clasică și pentru instrumentul său preferat, *oud*?

Autor:
Gabriela Leu,
România

Felul în care sunt portretizați refugiații are un impact asupra percepției noastre iar lor le poate schimba viața. Vom privi refugiații fie ca pe o povară pentru societatea care îi primește, sau vom vedea oportunitățile pe care le aduc unei comunități primitoare. Portretul refugiaților în spațiul public este determinat în mare măsură de modul în care mass-media împărtășește poveștile lor. Aceste povești ne-ar putea convinge să fim

alături de refugiați, să îi primim în lumea noastră. Există, de asemenea, narativul care folosește stereotipuri, amestecă termenii și transformă refugiații în țapi ispășitori.

Dacă vrem să vedem oportunitățile pe care le pot aduce refugiații în comunitatea gazdă, trebuie să începem prin a folosi corect termenii de „refugiat” și „migrant”. Aceștia au semnificații distincte și amestecarea lor poate avea consecințe grave pentru viața și siguranța refu-

aților. Folosirea lor incorectă poate submina sprijinul public pentru refugiați și instituția azilului într-un moment în care mai mulți refugiați ca oricând au nevoie de o astfel de protecție. În situația recentă a sosirii unui număr mare de persoane în Europa, de exemplu, este corect să se folosească atât „refugiați”, cât și „migranți”¹.

Criza din 2015 privind refugiații și migranții din Europa a beneficiat de multă atenție mediatică și a do-

minat atenția întregii lumii. Cu toate acestea, doar dacă privim situația la nivel global, obținem o imagine completă.

Raportul UNHCR privind Tendințele Globale² arată că, la sfârșitul anului 2016, războiul, violența și persecuția au adus strămutarea la un nou nivel fără precedent, cu 65,6 milioane de persoane strămutate forțat la nivel global. Dintre aceștia, 22,5 milioane au fost refugiați, 40,3 milioane au fost persoane strămutate în interiorul țării lor, în timp ce 2,8 milioane au fost solicitanți de azil, așteptând ca cererea de azil să le fie examinată. În medie, una din fiecare 113 persoane din lume a fost strămutată forțat, un cost uman care dovedește nevoia de solidaritate și acțiune comună în prevenirea și soluționarea crizelor. Majoritatea refugiaților din lume – 84% – se aflau în țări cu venituri mici sau medii, în apropierea zonelor de conflict. Acest lucru ilustrează necesitatea ca țările și comunitățile care sprijină refugiați și alte persoane strămutate să fie susținute și asistate din toate punctele de vedere pentru a evita consecințe tragice asupra eforturilor umanitare de a salva vieți sau strămutarea secundară.

Sirienii reprezintă cel mai mare grup de persoane strămutate global, cu 12 milioane de persoane afectate. Cu 2,9 milioane de persoane strămutate, Turcia este țara care găzduiește cea mai mare populație de refugiați, în timp ce Libanul, cu 1 refugiat din 6 locuitori, rămâne țara cu cei mai mulți refugiați raportat la numărul de locuitori.

Aceste statistici ne indică amploarea strămutării forțate, însă, ca atare, ele nu reflectă evoluțiile cheie din lumea refugiaților.

Una dintre acestea este politizarea din ce în ce mai accentuată a tematicii azilului în multe țări, precum și încălcările legislației internaționale privind refugiații, în toate părțile lumii. O serie de măsuri de descurajare a primirii refugiaților precum și politici deliberate de tratament inuman au evoluat într-o spirală descendentă cu scopul de a ține refugiații în afara granițelor.

Transformarea refugiaților în țapi ispășitori și reticența în a oferi protecție internațională au fost pe prima pagina a știrilor, oferind și un mod de a canaliza furia și frustrările populației. Dezbaterile publice care

promovează stereotipurile, un discurs al urii și imagini superficiale ale refugiaților au condus la polarizarea comunităților, majoritatea dintre ele găzduind deja refugiați.

Rolul jucat de mass-media în zăgrăvirea unui portet onest al refugiaților este esențial. Eforturile noastre de a construi un mediu încurajator, înțelegător și rezonabil – caracteristic bunei guvernări – se bazează pe sprijinul multor actori, inclusiv al presei. Un narativ pozitiv și corect va ajuta la motivarea majorității tăcute și a celor reticenți, astfel încât, spre deosebire de situația de până acum, chestiunile ce țin de refugiați să devină preocuparea întregii societăți.

Nevoia de a schimba modul în care lumea răspunde la criza refugiaților a condus la Declarația de la New York pentru Refugiați și Migranți din 2016³, adoptată de toate statele ONU. Declarația oferă un model cuprinzător de răspuns bazat pe implicarea unei varietăți de actori și a întregii societăți și se va concretiza în Acordul Global pentru Refugiați din 2018. Acordul va facilita o susținere mai largă prin construirea de noi parteneriate, consolidarea celor vechi, cum ar fi sectorul privat, media și societatea civilă. Cu ajutorul lor, narativul privind persoanele strămutate va deveni mai pozitiv iar refugiații vor avea o șansă mai mare de a fi apreciați pentru contribuția pe care o pot aduce și pentru impactul pozitiv pe care îl pot avea asupra comunităților lor adoptive⁴.

Prin munca sa de informare și comunicare publică în cadrul Reprezentanței Agenției ONU pentru Refugiați în România, **Gabriela Leu** oferă refugiaților o voce prin intermediul mass-media și a comunicării publice. Gabriela Leu răspunde de comunicarea strategică a Oficiului, menită să sporească impactul asupra mai multor audiențe, inclusiv mass-media, partenerii guvernamentali / neguvernamentali și refugiații înșiși. Urmărește, de asemenea, să extindă și să consolideze o rețea de alianțe care ar putea ajuta la susținerea refugiaților de către UNHCR. În urmă cu zece ani, Gabriela Leu s-a alăturat UNHCR, după ce, anterior, lucrase timp de patru ani ca șef de stație de teren la Organizația pentru Securitate și Cooperare în Europa (OSCE) – Reprezentanța din Albania. Înainte de OSCE, a lucrat pentru refugiați în calitate de consilier social și apoi ca director executiv al unei organizații neguvernamentale specializate – ARCA, Forumul Român pentru Migranți și Refugiați. În 1999, în numele ARCA, a gestionat proiectul de îngrijire și întreținere, ajutând refugiații kosovari mutați din FYROM, cazați temporar în lagărul de refugiați din Sărata Monteoru. A absolvit Facultatea de Psihologie, Sociologie, Pedagogie și un master de Psihoterapie la Universitatea București. Gabriela Leu a susținut training-ul „Deplasarea globală și UNHCR. Refugiați: Călătorie de la provocări la oportunități”.

¹ <http://www.unhcr.org/news/latest/2016/7/55df0e556/unhcr-viewpoint-refugee-migrant-right.html>

² <http://www.unhcr.org/globaltrends2016/>

³ <http://www.unhcr.org/towards-a-global-compact-on-refugees.html>

⁴ <http://www.unhcr.org/news/press/2017/10/59d4cb234/unhcrs-volker-turk-warns-threats-global-asylum-environment-key-address.html>

Efectele media și migrația - o informare pe un domeniu de cercetare în evoluție

În întreaga Uniune Europeană, problemele legate de migrație și integrare au ieșit în evidență în ultimii ani, punându-se accentul pe indivizii provenind din țările din afara spațiului comunitar care caută protecție în Europa.

Autor:
Timo Tonassi,
Germania

Diferite sondaje efectuate în 2015 și 2016 în Germania confirmă faptul că problema migrației a ieșit din obscuritate relativă pentru a deveni preocuparea politică numărul unu în rândul germanilor. Importanța migrației în această perioadă se reflectă în mass-media principală. În 2015 și 2016, puține alte chestiuni de politică au mai primit atât de multă acoperire media ca așa-numita „criză a refugiaților”. Se poate presupune că importanța sporită atribuită subiectului migrației de către public și mass-media este rezultatul unei relații de cooperare între reporteri și consumatorii lor.

Scara evenimentelor care au avut

loc în Germania în jurul „crizei refugiaților” și atenția pe care au primit-o continuă să exercite presiuni asupra reporterilor care acoperă subiecte legate de migrație. Cu numai câțiva ani în urmă, majoritatea cadrelor didactice și a activiștilor pentru drepturile omului au acordat atenție aflului de refugiați sau politiciilor de migrație naționale și ale UE și implicațiilor lor sociale; situația este foarte diferită astăzi. Experții și non-experti au opinii puternice și unele cunoștințe despre migrație. Deși este confirmat faptul că oamenii încep să conștientizeze importanța migrației, proeminența profundă a acestei probleme contestate și viteza cu care a intrat în sfera publică au venit însoțite de răspândirea faptelor false și a jumătăților de adevăruri în întregul spectru politic și peisaj media. Toate aceste evoluții au un impact puternic asupra activității jurnaliștilor care încearcă să acopere această problemă contestată într-un ciclu de știri de 24 de ore.

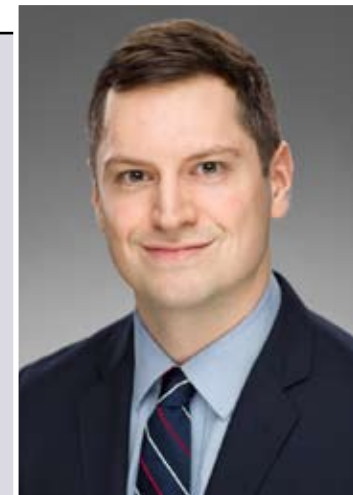
În Germania, au existat dezbateri aprinse despre prejudecățile politice (raportarea pro sau anti imigrație), inexactități (în ceea ce privește terminologia juridică), exagerări (în ceea ce privește numerele) și stilul general (stereotipurile pozitive și negative) când vine vorba de raportarea privind migrația. De asemenea, se acordă o atenție sporită impactului pe care îl poate avea acoperirea media a migrației asupra modului în care oamenii își exprimă opiniile pe această temă. Deși este foarte dificil să se evalueze modul în care mass media influențează opinia publică asupra migrației la nivel național, orice lecții pe care le putem învăța despre impactul mass-media asupra opiniei publice sunt importante.

Pe durata cursului nostru, vom analiza, pe scurt, modul în care sunt studiate efectele mediatice, inclusiv abordările experimentale, cantitative și calitative, toate având ca scop evaluarea modului în care media-tizarea a influențat opinia publică asupra migrației. Mai mult, vom examina câteva din principalele com-

ponente ale studiilor de comunica-re care sunt utilizate pentru a analiza efectele media asupra migrației, inclusiv încadrarea, stabilirea agen-dei și pregătirea. Vom analiza rezul-tatele studiilor recente care identi-fi-că provocările importante și dome-niile de îmbunătățire a reportajelor privind refugiații. Vom analiza urmă-toarele probleme: Cine are voce, ci-ne ajunge să vorbească în principa-lele buletine de știri și cine nu? Unde începe senzaționalul și dezinforma-rea privind aspectele pozitive și ne-gative ale migrației? Și cum se rapor-tează opiniile extremiste privind mi-grația, care au câștigat recent teren în multe țări ale UE? Vom discuta câ-teva dintre provocările și neajunsu-urile-cheie din raportarea privind mi-grația și ce se poate face pentru a le rezolva.

Cursul va funcționa pe baza argu-mentului potrivit căruia migrația este un fenomen extrem de complex, despre care oamenii au nevoie de in-formații fiabile. Atunci când se igno-ră rezervele și preocupările oame-nilor despre această problemă, ra-ționale sau nu, se ajunge la neîncre-dere și polarizare. În Germania, ast-fel de tendințe au intrat în prim-plan în timpul reflectării „crizei refugia-ților”. Termenul „presă mincinoasă” (germană: Lügenpresse) a fost reîn-viat în 2015 pentru a se referi la acop-erirea „crizei” din Germania. În blo-gurile și comentariile online, a domi-nat o retorică acerbă împotriva mi-granților, solicitanților de protecție și o ostilitate față de elitele politice.

Pentru a contracara astfel de tendin-țe și pentru a-și îndeplini rolul de di-fuzor de informații pe care cetățe-nii le pot folosi pentru a se angaja în discuții critice, mass-media trebuie să depună eforturi pentru a rapo-rta toate aspectele, pozitive și negati-ve, ale migrației și protecției și să fie cât mai cuprinzătoare posibil când prezintă puncte de vedere diferite și diverși actori ai migrației.

Timo Tonassi este cercetător în domeniul migrației la biroul din Berlin al Fondului German Marshall din Statele Unite (GMF). A lucrat pe probleme de imigrație din SUA și Europa pe ambele maluri ale Atlanticului, mai mult de un deceniu. Înainte de a se alătura echipei GMF, a lucrat ca manager de proiect la Migration Service Media (Mediendienst Integration) din cadrul Consiliului Migrației (Rat für Migration eV) din Berlin, o platformă de servicii pentru reporterii care operează în zona de intersecție dintre mediile academice și jurnalism. Anterior, Timo a lucrat pentru Deloitte Consulting din Washington, DC. Principalele domenii de interes ale sale sunt reprezentarea media a migranților, intersecția dintre mediile academice și jurnalism cu privire la migrație și strategiile de comunicare ale grupurilor populiste și marginalizate nativiste. Timo a obținut diploma de doctorat la Departamentul de Studii Culturale din cadrul Școlii de Studii Nord - Americane (Universitatea Liberă din Berlin), unde a primit o bursă de la Inițiativa de Excelență a guvernelor federale și de stat germane și a Fundației Germane de Cercetare. Timo Tonassi a susținut training-ul „Efectele media și migrația - o informare despre un domeniu de cercetare în evoluție”.

Povești în mișcare: cum să obții povestea, dar să nu faci rău

În ultimii ani, mass-media a realizat că jurnalismul este în pericol de a fi acaparat de politica incorectă și de efectele revoluției mijloacelor de comunicare care accelerează răspândirea informațiilor de tip *fake-news*, a dezinformării și a speculațiilor nefondate. Migrația și multe alte subiecte sensibile cad pradă acestor derapaje.

Autor:
Tom Law,
UK

Noile platforme de comunicare au liberalizat informația și au transformat viețile oamenilor, dar acest lucru a venit cu un preț: fluxuri constante de dezinformare, falsitate și abuz. În această epocă digitală, un angajament față de jurnalismul etic și independența editorială este tot mai important.

Acest atelier a demonstrat că valorile fundamentale ale jurnalismului – acuratețea, independența, imparțialitatea, umanitatea și responsabilitatea – ar putea orienta luarea de decizii etice. Prin exerciții practice, participanții au analizat unele dintre dilemele etice fundamentale cu care se confruntă jurnaliștii în ceea ce privește migrația și modul de rezolvare a acestora.

Ghid pentru documentarea și relatarea fenomenului migrației

Training-ul a utilizat Ghidul privind practica relatării fenomenului

migrației din cadrul Rețelei de Jurnalism Etic, pentru a oferi un cadru etic care să îi ajute pe jurnaliști în munca editorială și să rezolve unele dintre cele mai dificile dileme etice legate de prezentarea fenomenului migrației. Orientările, elaborate împreună cu jurnaliști cu experiență și bazate pe rapoartele recente ale Rețelei Jurnalismului Etic privind migrația, propun profesioniștilor din mass media o serie de întrebări pe care aceștia trebuie să le ia în considerare atunci când relatează despre migrație și migranți:

1. Fapte, nu prejudecăți: Suntem exacti, imparțiali, incluzivi și ne-am bazat pe fapte în relatarea noastră? Acționăm independent de narațiunile care decurg mai degrabă din politică și emoție decât din fapte?

2. Cunoaște legea: Solicitant de azil? Refugiat? Victima traficului? Muncitor migrant? Înțelegem și folosim în mod corect definițiile migranților și exprimăm în fața audienței drepturile migranților în

meiul legislației internaționale, regionale și naționale?

3. Arată omenie: Umanitatea este esența jurnalismului etic. Dar trebuie să ne ținem emoțiile sub control; să evităm victimizarea și încadrarea mediatizării într-un context umanitar îngust, care nu ține cont de imaginea mai largă.

4. Vorbește pentru toți: Avem voci dintre migranți? Ascultăm comunitățile în care se află migranții sau prin care aceștia trec? Întrebăm cât de reprezentative sunt comunitățile auto-desemnate și purtătorii de cuvânt ai migranților.

5. Contestați ura: Am evitat extremismul? Ne-am luat timp pentru a judeca dacă nu cumva conținutul inflamator despre migranți sau cei care încearcă să limiteze migrația pot conduce la ură? Cuvinte precum „roiurile”, „fluxurile” și „valurile” ar trebui tratate cu prudență, precum și folosirea fără discernământ a termenilor „rasism” și „xenofobie”.

Discursul de ură împotriva migranților

Una dintre problemele-cheie documentate în studiile Rețelei Jurnalismului Etic privind raportarea migrației și ridicate de participanți a fost modul de abordare a limbajului, a imaginilor și a videoclipurilor periculoase și discriminatorii împo-

triva migranților și refugiaților. Sesiunea a abordat acest lucru demonstrând importanța evitării senzaționalului și a grabei publicării prin solicitarea adresată participanților de a reacționa la un scenariu de știri care implică un material potențial periculos despre migranți. Participanții au fost încurajați să compare eforturile lor inițiale până când au reușit să facă o pauză și să aibă timp să judece impactul potențial al conținutului ofensiv, folosind *Testul de 5 puncte* pentru discursul de ură, dezvoltat de RJE. Pe baza standardelor internaționale, testul pune întrebări pentru colectarea, pregătirea și diseminarea știrilor și ajută la încadrarea a ceea ce se spune și a celui care se exprimă într-un context etic:

1. Statutul vorbitorului: Cum ar putea influența poziția lor motivele? Ar trebui chiar să fie ascultați sau doar ignorați?

2. Raza de acțiune a discursului: Cât de departe ajunge discursul? Există un tipar de comportament?

3. Obiectivele discursului: Care sunt beneficiile vorbitorului și interesele acestuia? Se intenționează deliberat să se provoace rău altora?

4. Conținutul însuși: Discursul este periculos? Ar putea incita la violență față de ceilalți?

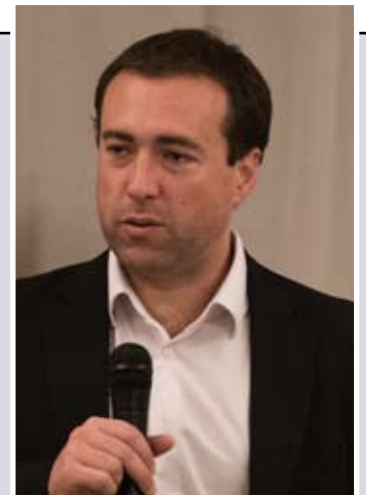
5. Climatul social, economic și politic: Cine ar putea fi afectat negativ? Există o istorie a unui conflict sau a unei discriminări?

Traficul de persoane

Traficul de persoane este una dintre cele mai complexe provocări etice, deoarece implică numeroase victime, iar victimele sunt adesea unele dintre cele mai vulnerabile persoane de pe planetă. Bazându-se pe noile orientări create de RJE pentru Centrul Internațional pentru Dezvoltarea Politicii de Migrare (IC-MPD), participanții au aflat că povestirile lor necesită grijă și sensibilitate, nu în ultimul rând pentru că limba, descrierea și contextul jurnalistic pot încuraja ura și pot perpetua stereotipuri și distrage atenția de la cauzele primare.

Imagini cu refugiați și victime ale traficului

Sesiunea a fost încheiată cu o vizionare a filmului „Sea of Pictures”, film care analizează etica modului în care mass-media utilizează imagini ale refugiaților și ale persoanelor vulnerabile, pentru a declanșa o dezbatere pe această temă.

Tom Law este Director Campanii și Comunicare în cadrul Rețelei de Jurnalism Etic (UK), unde lucrează din decembrie 2015. A condus campaniile internaționale de etică mass-media ale organizației, concentrându-se pe combaterea limbajului licențios, raportarea migrației, alfabetizarea mediatică și promovarea bunei guvernări și a auto-reglementării. Munca lui în cadrul RJE l-a dus în Austria, Bosnia și Herțegovina, Bulgaria, Belgia, Croația, Egipt, Germania, Italia, Finlanda, Franța, Georgia, Grecia, Indonezia, Nepal, Norvegia, Uganda, Serbia, Sudan, Elveția, România, Thailanda și Qatar. Înainte de a se alătura RJE, Tom a lucrat ca jurnalist independent, specializat în acoperirea Sudanului și Sudanului de Sud, iar timp de patru ani a fost redactor asociat al „Sudan Tribune”, un site web de știri est-africane. Experiența sa anterioară în Sudan include: participarea în cadrul echipei de jurnaliști care a fondat „The Juba Post” - un ziar independent pentru Sudanul de Sud; cercetător pentru UNICEF; ofițer de informare la SIHA Network - grup de femei din Africa de Est; profesor de limba engleză la universitățile din Khartoum. Teza de dizertație în studii internaționale de dezvoltare a fost despre migrația dintre Sudan și Sudanul de Sud în perioada de după Acordul de pace global din 2005. Începând cu 2014 până în 2015, a fost șeful comunicării în cadrul Childreach International, liderul campaniei „Taught Not Trafficked” organizată în colaborare cu SOLD, un film despre traficul de copii din Nepal în India. Tom Law a susținut training-ul „Povești în mișcare: cum să obții povestea, dar să nu faci rău”.

Politica mediatizării: încadrarea „crizei refugiaților”

Scopul acestei sesiuni este de a analiza principalele modele de raportare din Europa în ceea ce privește migrația și așa-numita „criză a refugiaților”, inclusiv caracteristicile terminologiei și limbii, reprezentarea actorilor-cheie și a vocilor, argumentele și utilizarea imaginilor în raportarea despre subiect.

Autor:
Eva Bognar,
Ungaria

În plus față de introducerea principalelor rezultate ale studiilor comparative și a descrierilor acestor constatări, ne propunem să abordăm și să discutăm unele dintre consecințele (politice și morale) ale raportării.

Dorim să atragem atenția asupra caracterului politic inerent al rapoartelor asupra acestor subiecte și asupra modului în care preconcepțiile conduc reprezentările mass-media care influențează apoi atitudinile, precum și soluțiile și deciziile politice. Dorim să facem acest lucru prin introducerea conceptului de încadrare: „prezentarea faptelor și evenimentelor care leagă fenomenul dat de conceptele sociale și le pre-interpretează pentru percepția audienței, corelată puternic cu reprezentările sociale” (Moscovici 1984).

Conform literaturii de specialitate, cadrele cele mai răspândite utilizate în reprezentarea mediatică a „crizei refugiaților” au fost „cadrul securizării” și „cadrul umanitar”¹. Vor fi prezentate, problematizate și discutate caracteristicile acestor cadre (în ceea ce privește etichetele și terminologia utilizată, imaginile și actorii prezenți, definirea problemei, metaforele etc.). Deși aceste două cadre privesc soseirea unui număr mare de migranți în Europa ca o „criză”, sensul acestei „crize” este parțial diferit în fiecare (a căror criză este, de ce este o criză, care sunt soluțiile la criză...). Am dori să subliniem modul în care alegerile făcute atunci când vine vorba de aceste structuri crează realități diferite și puternice, cu un exemplu din mass-media maghiară.

Pentru a lega aceste subiecte de practica jurnalismului, am dori să discutăm cu participanții următoarele subiecte:

■ În experiența participanților, cum sunt luate aceste decizii editoriale / jurnalistice? Unde stau ei când vine vorba de aceste dileme?

■ Din practica lor, ce influențează aceste alegeri? (presiunea politică, presiunea economică, așteptările proprietarilor, așteptările editorilor, circumstanțele, (disponibilitatea (re) surselor, timpul etc.), cultura politică în țara lor, prejudecăți personale etc.)

În cea de-a doua parte a trainingului, vom prezenta mai multe descoperiri ale cercetării privind acoperirea crizei migrației în diferite contexte / țări care subliniază natura dinamică a sistemelor folosite în timp². Vom arăta și discuta despre natura și implicațiile reprezentărilor vizuale ale migrației pe baza rezultatelor unui studiu calitativ pe această temă³. Ulterior, am dori să discutăm cu participanții următoarele subiecte conexe:

■ Din experiența lor, cum influențează mediul (print / TV / online / radio) mesajul?

■ În propria țară / context, care este relația dintre politică și jurnalism?

■ Jurnaliștii trebuie să-și facă griji cu privire la implicațiile a ceea ce scriu sau responsabilitatea lor este doar de a informa publicul? Sunt preocupați de aceste probleme?

■ Cunoștințe media: cum își imaginează jurnaliștii publicul? (audiențe pasive / active, capacitatea lor de a căuta, interpreta, evalua informații). Este datoria jurnaliștilor de a-și educa audiența?

¹Berry, Garcia-Blanco and Moore: Press Coverage of the Refugee and Migrant Crisis in the EU: A Content Analysis of Five European Countries – Report prepared for the United Nations High Commission for Refugees (December 2015) <http://www.unhcr.org/56bb369c9.pdf>

²International Centre for Migration Policy Development (ICMPD), Ethical Journalism Network (2017): How does the media on both sides of the Mediterranean report on Migration? A study by journalists, for journalists and policymakers https://www.icmpd.org/fileadmin/2017/Media_Migration_17_country_chapters.pdf Georgiou and Zaborowski: Media coverage of the “refugee crisis”: A cross-European perspective (2017) <https://irm.coe.int/1680706b00>

Berry, Garcia-Blanco and Moore: Press Coverage of the Refugee and Migrant Crisis in the EU: A Content Analysis of Five European Countries – Report prepared for the United Nations High Commission for Refugees (December 2015) <http://www.unhcr.org/56bb369c9.pdf>

³Chouliaraki and Stolic (2017): Rethinking humanity and responsibility in the refugee ‘crisis’: A visual typology of news media <http://www.lse.ac.uk/media-and-communications/assets/documents/research/projects/media-and-migration/Chouliaraki-and-Stolic-Refugees-Visual-SUBMISSION.pdf>

Éva Bognár este șef de program și cercetător la Centrul pentru Media, Date și Societate al Școlii de Politici Publice din cadrul Universității Central Europene din Budapesta. Éva lucrează în cadrul Centrului din 2006 gestionând proiecte (inclusiv proiecte finanțate de UE în domeniul extremismului politic violent online, pluralismului mass-media, libertății presei și a mass-media și proiecte finanțate de Fundațiile pentru o Societate Deschisă privind legislația maghiară în Europa și media maghiară) și evenimente (conferințe publice, ateliere de lucru, conferințe și școala anuală de vară) pentru centru. A condus partea maghiară a proiectului european de cercetare colaborativă “Civicweb – tinerii, internetul și participarea cetățenească” finanțat de cel de-al șase-lea Program-cadru al Comisiei Europene în calitate de șef de proiect de cercetare. A condus cercetarea maghiară pentru proiectul BROAD (Extinderea gradului de conștientizare în protecția datelor), o colaborare între organizațiile non-profit maghiare și olandeze. Recent, ea a început să studieze minoritățile maghiare și modul lor de utilizare a spațiului online, precum și reprezentarea media a migrației. Are pregătire în domeniul sociologiei. Éva Bognar a susținut training-ul „Politica mediatizării: încadrarea «crizei refugiaților»”.

Rutele migrației și blestemul sărăciei

„Deplasarea rutelor de migrație și blestemul sărăciei”, prezentarea realizată de Nicolae Melinescu, jurnalist și doctor în Relații Internaționale, a reprezentat o valoroasă experiență împărtășită participanților la curs, în prima zi a proiectului.

După ce a arătat, prin hărți și infografii, care sunt principalele trasee ale migrației contemporane, Nicolae Melinescu a punctat câteva aspecte ale contextului internațional actual:

■ Referindu-se strict la situația din România, jurnalistul a subliniat că, în afară de TVR și radio-ul public, „toate posturile comerciale se opresc la situațiile extreme și spectaculoase legate de migranți. Cele mai multe canale media nu merg la rădăcina problemei, pentru ca audiența lor să înțeleagă de ce se întâmplă!”. Acesta a dat exemplul Siriei, o țară veche, civilizată, în care se confruntă trei facțiuni: kurzii, regimul Bashar și opoziția. „Este o situație foarte complicată și acolo trebuie căutată cauza plecării oamenilor din această țară”.

■ O situație sensibilă este aceea relația de publicația „Der Spiegel”, care a descoperit câteva documente secrete care arată că suma de 30 de milioane de euro, bani alocați de Uniunea Europeană cu scopul întăririi granițelor în „punctele vulnerabile pentru trecerea refugiaților”, a ajuns la câțiva dictatori africani. „Unul dintre aceștia este Omar Hasan Ahmad al-Bashir, președintele etern al Sudanului, care se

află sub urmărire penală internațională”.

■ „Rusia plănuiește să lanseze șase submarine invizibile, din care două vor patrula în Marea Neagră. Două au intrat deja în dotarea marinei militare ruse. Acestea au capacități tehnice extraordinare, pot sta în submersie aproape la nesfârșit, pentru că au instalație de fabricare a oxigenului. Chiar dacă au interdicție de a părăsi Marea Neagră, nefiind detectabile pot trece prin strâmători, deci nu pot fi controlate”.

■ Pericolul ISIS. Toate serviciile de in-

formații occidentale potente, care au specialiști, au subliniat acest pericol: în valul masiv de migranți se infiltrează și teroriști. „150 de astfel de oameni rău-voiatori au fost descoperiți în cei peste un milion de migranți care au intrat în UE în ultimii doi ani. Pe de o parte, creștinismul este tolerant, dar, pe de altă parte, până unde merge toleranța?”.

■ România nu poate manageria o asemenea problemă, pentru că nu are mecanismul legal pentru a se ocupa de migranți. Migrația este o problemă umanitară serioasă. „De aceea este atât de sensibilă problema migranților și a refugiaților. Și dacă nu vorbim de ea, nu înseamnă că dispare”.

„Acestea sunt problemele pe care trebuie să le discutăm. Când omenirea a crezut că o problemă va dispărea de la sine, ea a devenit criză. Cel mai bun exemplu este criza din Grecia. S-a mers pe premisa că odată ce va primi banii de la Germania, Grecia își va rezolva criza. Problema nu numai că nu a trecut, Grecia a devenit insolubilă: grecii au scos la vânzare portul Pireu, și-au vândut niște insule, au tăiat pensiile, dar criza persistă”.

Nicolae Melinescu

În 1972, după absolvirea secției de de Limbă și literatură engleză a Universității București, a fost repartizat la Televiziunea Română, redacția de actualități externe.

Ca jurnalist atestat, a realizat reportaje din Vietnam, Rhodesia-Zimbabwe, Danemarca, Indonezia, Marea Britanie, Chile, Ecuador, și a transmis relații din Kosovo, Pakistan, Afganistan, Marea Britanie, Africa de Sud.

În 1992, a fost coautor și prezentator al primului maraton de actualități de televiziune, „Noap-

tea electorală americană”, cu durată de nouă ore.

Din 1980 până în 1997 a fost editor-coordonator și prezentator al principalei emisiuni de știri a Televiziunii Române. Între 1993 și 1997 a fost redactor șef al Redacției de Știri Externe.

Din 2005, a început cariera universitară didactică și a predat jurnalismul de televiziune la cursurile de licență și de masterat în română și engleză al Universității “Babeș Bolyai” din Cluj Napoca. Între 1990 și 2001 a fost corespondent asociat al emisiunii CNN World Report, a participat la șase Conferințe anuale ale

asociațiilor la Atlanta, Georgia. În 1999 a primit, alături de colectivul pe care l-a condus, premiul de merit al acestei emisiuni.

În 2009 a obținut titlul de Doctor în Relații Internaționale la Universitatea din Cluj, cu teza: „Africa sub-sahariană, comunicator internațional în ultimele trei decenii”, publicată sub formă de studiu cu titlul „Urișul care se trezește”.

În perioadele 2002-2005 și 2010-2012 a fost corespondent rezident al Televiziunii Române la Washington, unde a obținut primul interviu cu un președinte american (noiembrie 2003), a

realizat 12 documentare despre comunități românești din SUA și a relatat în direct despre evenimente importante (mandatului președintelui George Bush, comemorarea a 10 ani de la atentatele de la New York și Pentagon, lucrări ale Organizației Națiunilor Unite).

A publicat articole, cercetări și comunicări științifice. Cărți publicate: „O viziune despre televiziune”, „Noțiuni introductive pentru studiul relațiilor internaționale”, „Navigatori români și amenințările pirateriei maritime”, „Nevoia de Românism”, „Întoarcerea la românism”.

Adelin Petrișor: „Refugiații reprezintă cele mai tari povești pentru jurnaliștii de război”

Jurnalistul român Adelin Petrișor a vorbit participanților la proiect despre experiența sa de corespondent din zonele de conflict.

Pe parcursul dezbaterilor, a prezentat o parte din fotografiile cuprinse în cele patru cărți pe care le-a publicat: „Correspondent de război”, album foto, Humanitas-2007; „Războaiele mele”, despre deplasări în Afganistan, Irak, Liban, Israel, închisoarea Guantanamo, Polirom-2010; „Coreea de Nord, un lagăr cât o țară”, album foto, Polirom-2012; „Țara cu un singur gras”, despre experiența nord-coreeană, Polirom-2013. De asemenea, a prezentat filmul documentar „Coreea de Nord, nimic de invidiat”, realizat împreună cu Cătălin Popescu. Alegerea sa s-a dovedit deo-

sebit de inspirată. După proiecție, au curs întrebările și dezbaterile pe tema refugiaților politici. „În toate locurile unde am fost, am întâlnit mii de refugiați. Pentru mine, refugiații sunt povestea care descrie cel mai bine nebunia zonelor de război. Am făcut sute de interviuri cu ei. Acești oameni au vise, au speranțe, deși trăiesc în cele mai dure condiții. Lucrând cu refugiați, îți vezi propria neputință, pentru că vrei să îi ajuți, dar știi că nu-i poți ajuta pe toți. De fiecare dată te încarci cu energie negativă. Sună cinic, dar este o realitate în mass-media: refugiații reprezintă

cele mai tari povești pentru jurnaliștii de război. Nu este însă vorba despre cinism. Relația dintre jurnaliști și refugiați este biunivocă. Jurnaliștii au o poveste, iar refugiații își pot face cunoscută povestea.

Filmările cu refugiați lasă urme, te încarcă negativ. De foarte multe ori a trebuit să-mi spun că nu fac parte dintr-o misiune umanitară, că sunt jurnalist și trebuie să-mi fac meseria. Mi-am dat seama că cel mai ușor îi ajut pe refugiați spunându-le corect povestea. E ușor să vorbim despre refugiați din redacții sau din săli de conferințe, la hotel. Este greu să te pui în situația lor”.

Adelin Petrișor este jurnalist și realizator TV cu o bogată experiență în realizarea de filme documentare și relatări din zone de conflict, fiind premiat cu numeroase premii APRT (Asociația Profesioniștilor de Televiziune din România).

A transmis de la evenimente importante: luarea de ostatici din teatrul moscovit 2002; atentatele din Turcia 2004; atentatele de la Madrid 2004, etc.

A fost corespondent în: Liban, 1996; Albania, 1997; Algeria, 1998; Operațiunea „Vulpea deșertului”, Irak, 1998; Campania NATO din

Iugoslavia, 1999; Afganistan, 2002; Cisiordania și Gaza, 2002; Irak, 2003-2008; Libia, 2005; la prima întâlnire de după ridicarea sancțiunilor a unui oficial român cu Col. Muammar Gaddafi; Libia 2011; Liban și Israel 2006, războiul dintre Israel și Hezbollah; Egipt, februarie 2011; Libia, mai 2011; Cairo, revolta anti-Mubarak, ianuarie-februarie 2011.

A realizat un documentar despre închisoarea de la Guantanamo (2006).

A realizat interviuri cu: Jeliko Raznatovic „Arkan” (primăvara lui 1999, în timpul bombardă-

mentelor din Belgrad); liderul palestinian Yasser Arafat (în august 2002, în Ramallah); Ehud Barak, fost premier israelian; Benjamin Netanyahu, premierul israelian; Ayatollahul Mohammad Fadlallah, liderul spiritual al Hezbollah; Șeicul Omar Bakri, primul extremist sunnit care a amenințat cu atentate România și Bulgaria; generalul Michael Hayden, cel care a condus NSA și CIA timp de un deceniu.

În martie 2012, a realizat două documentare despre Japonia, la un an de la tsunami. În aprilie 2012, a transmis din Coreea de

Nord ceremonii legate de împlinirea a 100 de ani de la nașterea lui Kim Ir Sen. A fost primul jurnalist TV român care a vizitat această țară, după 1989.

FOTO: www.politiadefrontiera.ro

Poliția de Frontieră, un partener de încredere în lupta împotriva criminalității transfrontaliere

Poliția de Frontieră Română, o instituție relativ tânără, cu secole de tradiție în urmă, face parte din Ministerul Afacerilor Interne și este organizația de stat specializată care se ocupă de supravegherea frontierelor și de controlul trecerii frontierelor, prevenirea și combaterea migrației ilegale și a actelor specifice de criminalitate transfrontaliară care apar în domeniul său de competență, toate în conformitate cu regimul juridic al frontierei de stat.

Autor:
Comisar Șef
de Poliție
Adrian Popescu

Responsabilă pentru circa 3.150 de kilometri de frontieră, Poliția de Frontieră Română se confruntă permanent cu diverse forme de criminalitate și treceri ilegale de frontieră, de la migrația neregulată, traficul de droguri, arme și trafic de automobile furate până la contrabandă - sub orice formă.

Organizată într-o manieră asemănătoare cu instituțiile din celelalte state ale Uniunii Europene, încă de la trecerea frontierei românești, Poliția de Frontieră Română expune imaginea statului de drept, a democrației și a civilizației.

Pentru a spori nivelul de siguranță la frontierele române, Poliția de Frontieră Română a întreprins acțiuni ferme de detectare și reținere în timp util a persoanelor care doresc să intre ilegal în țara noastră, cu scopul de a spori nivelul de siguranță al cetățeanului și de a preveni în mod eficient criminalitatea transfrontaliară.

Pentru a funcționa la cele mai înalte standarde, Poliția de Frontieră Română are atât un Centru de Coordinare Operațională, în cadrul căruia toate informațiile provenite din sistemele de supraveghere și control ale frontierelor sunt colectate și prelucrate, pentru a optimiza răspunsul

în timp și a gestiona eficient toate resursele, precum și o unitate națională de informații despre pasageri, care gestionează date privind aceștia, pentru prevenirea și combaterea actelor teroriste și a altor infracțiuni conexe, precum și pentru prevenirea și eliminarea amenințărilor la adresa securității naționale.

Poliția de Frontieră Română este un partener activ în cadrul Operațiunilor Frontex (Agenția Europeană de Frontieră și Pază de Coastă) și un partener competent și de încredere în lupta împotriva criminalității transfrontaliere, fiind apreciată în repetate rânduri de partenerii săi europeni.

Vizită la sediul Organizației Internaționale pentru Migrație

„Migrația, între miturile apocaliptice și realitatea zilnică” a fost tema vizitei la sediul Organizației Internaționale pentru Migrație (OIM) din București. Domnul Mircea Mocanu, Șef Misiune OIM România, ne-a vorbit despre activitățile pe care le coordonează.

OIM, ca agenție globală în domeniul migrației, s-a aflat în fruntea furnizării de susținere și asistență pentru migranții din întreaga lume de peste 65 de ani. În timpul acestei călătorii extrem de provocatoare, mass-media a fost companionul

constant al OIM în urmărirea dezastrurilor provocate de om în ultimii 65 de ani – Ungaria 1956; Cehoslovacia 1968; Chile 1973; Viet Nam Boat People 1975; Kuwait 1990, Kosovo și Timor 1999; invazia din 2003 a Irakului. Dar și a celor provocate de natură – tsunamiurile din Asia, cutre-

murul din Pakistan din 2005 și cutremurul din Haiti în 2010.

În ultimii ani, OIM a colaborat cu mass-media pentru a atrage atenția lumii asupra situației oamenilor pe care Organizația îi servește. Guvernele, migranții, potențialii imigranți și cetățenii obișnuiți au auzit pove-

știle și au urmărit călătoriile, adesea fatale, pe care migranții le fac pentru a scăpa de persecutarea pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice.

Dacă vrem să ne asigurăm că lumea devine un loc unde migrația este sigură, ordonată și regulată, toți avem responsabilitatea de a înțelege contextul migrației și de a oferi reportaje mai exacte, echilibrate și bazate pe dovezi.

Ca atare, discuțiile cu specialiștii și beneficiarii OIM în contextul proiectului Comisiei Naționale a României pentru UNESCO, „Rolul mass-media în tratarea subiectului refugiaților și migranților”, au fost concepute pentru a realiza acest lucru. În timpul discuțiilor noastre am abordat problema definițiilor, astfel încât reportajele să captureze diferența dintre relocare, reinstalare, refugiați, solicitanți de azil, migranți, migranți vulnerabili și fluxuri complexe de migrație. De asemenea, ne-am uitat la motoarele migrației, provocările călătoriei, precum și condițiile și percepția în comunitatea gazdă.

Modul în care comunicăm poveștile legate de migrație ne poate influența nu numai prezentul, ci și viitorul, într-o lume din ce în ce mai dinamică și mai globalizată.

Mircea Mocanu, Șef Misiune OIM România

Migrația în România, în cifre

În România sunt, la momentul de față, 116.000 de cetățeni străini. Dintre ei, 60 % sunt din afara spațiului UE, iar restul de 40% din țări membre UE, Elveția și Norvegia. Dintre aceștia, ca solicitanți de azil, în ultimii zece ani, excepție făcând ultimii doi ani, au fost în jur de 2.000 de aplicanți. În ultimii doi ani, cifra aplicanților de azil a depășit 4.500. Dacă până în 2012 primeau o formă de protecție în medie 700 de solicitanți, acum cifra a crescut la 1.000. Majoritatea provin din afara spațiului UE, din Republica Moldova, Turcia, Siria, Afganistan, China, Irak, Israel, SUA.

Refugiat în România

La centrul de asistență și consiliere al OIM, la etajul I, te întâmpină un ambient de școală. Pe pereți sunt fixate cartoane colorate care au literele de la A la Z și cifrele de la zero la zece. Îți dai seama imediat că în acel loc niște copii învață alfabetul și primele cuvinte în limba română.

Presupunerea noastră se adevărește, pentru că din camera alăturată se aud vocile unor copii. Apoi, camera în care suntem invitați devine una de trecere pentru părinții care vin să își ia copiii. Îi recunoști imediat că sunt migranți, pentru că mamele au capetele acoperite. Unii au învățat limba română. Alții nu știu nici engleza, nici româna, doar limba țării lor. E.E., un bărbat de 45 de ani, ne

uimește cu pronunția perfectă în limba română. Imediat aflăm și „secretul”: cu mai mult de 20 de ani în urmă, a studiat farmacia în România și a revenit aici pentru o viață mai bună. Fiecare refugiat are o poveste. Uneori, poveștile migranților sunt tulburătoare.

„În România am fost foarte bine primiți, iar copiii s-au adaptat foarte bine. Copiii merg la școală, sunt în clasele a III-a, a IV-a și a V-a. Au învățat limba, iar cel mare este primul din clasă. Acum își ajută și frații mai mici. Asta mă ține pe picioare și îmi dă speranțe. Eu îmi fac meseria de farmacist. Soția se ocupă de copii. Tatăl meu are 92 de ani și nu a vrut să plece din Siria, iar fratele meu, ca să fie lângă el, a decis să rămână acolo. Venim din zona ocupată de ISIS și am trăit o experiență de care nu vreau să îmi mai amintesc. Noi suntem de etnie kurdă și din acest

motiv am fost condamnați de ISIS. Am venit aici după ce am primit invitația unui prieten și am depus actele pentru statutul de refugiat”, spune bărbatul din fața noastră. Întrebările jurnaliștilor curg: „Vă place aici? V-ați întoarce în Siria?”. „M-aș întoarce la familia mea, dar copiii mei s-au adaptat aici, iar cel mic nu știe limba corectă din punct de vedere gramatical. Le-aș distruge viețile dacă m-aș întoarce în Siria”. „V-ați simțit respins, la un moment dat?”. E.E. își amintește un episod care a avut loc în perioada cât a stat în Turcia: copiii săi se jucau în parc cu alți copii, când, la un moment dat, câteva mame și-au luat repede copiii și le-au zis: „Să nu vă mai jucați cu copiii lor!”. „Eu cunosc limba turcă și am înțeles tot ce au spus. Mi-am dat seama că în Turcia copiii mei nu ar avea nici o siguranță. Aici, în schimb, se simt foarte bine, și-au făcut

prieteni. Am fost în vizită la socrii mei în Germania și copilul cel mic m-a întrebat când ne întoarcem acasă, în România. Mă bucur să văd că cei mici se simt bine în România”, spune E.E..

Sabah este un tânăr sirian în vârstă de 20 de ani care a părăsit orașul sirian Alep în urmă cu doi ani. Nu știe deocamdată limba română și nici engleza nu o stăpânește, de aceea co-naționalul său îi este interpret. Sabah are un picior în ghips și când intră în încăpere privirea se întorc către el cu compasiune. Sabah zâmbește tot timpul. Când toată lumea se aștepta ca el să spună o poveste tristă despre piciorul său, Sabah zâmbește larg. „Am avut un accident la fotbal!”. Zâmbetul lui este contagios. Ne spune că învață limba română, iar când este întrebat cum vede viitorul său în România, spune o propoziție scurtă: „Sunt optimist!”.

Autor:
Colonel
Valentin Vasile

Migrația, mass-media și militarii sunt asociați din ce în ce mai mult în cadrul ecuației complexe de găsire de soluții la problemele cauzate de crizele prelunge și conflictele din diferite părți ale lumii.

Migrația, mass-media și militarii

Migrația nu este un fenomen nou. Cauzele sale sunt multiple, de la diferențele economice, nivelul de trai și calitatea vieții, cererea de forță de muncă, tendințele demografice, crizele și conflictele interetnice, la războaiele civile sau interstatale care îi forțează pe oameni să emigreze. Dezastrele naturale și schimbările climatice, care compromit producția agricolă, reducând accesul oamenilor la resurse vitale, apă și alimente influențează și ele migrația. Când toate acestea se întâmplă simultan, precum în zone vaste din Africa și Orientul Mijlociu, imposibilitatea de a asigura resursele vitale asociate schimbărilor climatice și creșterii demografice pe fondul crizelor și războaielor prelunge poate avea doar un rezultat: valurile de refugiați și migranți cu care suntem confrunțați.

Peste tot la datorie, mass-media realizează tot ce poate pentru a ne face conștienți de ceea ce se petrece lângă noi, în satul nostru global, unde regulile de aur ale bunăstării și sprijinului reciproc ar trebui respectate cu strictețe. Rolul mass-media în reflectarea povestirilor refugiaților și migranților este esențial pentru creșterea nivelului de înțelegere, acceptare, solidaritate umană și acțiune socială pentru rezolvarea problemelor legate de migrație. Soluțiile constau în principal în acordarea de asistență umanitară refugiaților și migranților și oferirea de oportunități pentru integrarea lor în societățile gazdă. În acest sens, toate organismele responsabile pentru protecția mediului, ONG-urile și agențiile statelor trebuie să lucreze mână în mână pentru realizarea asistenței civile, menținerea păcii, stabilizare, reconstrucție și dezvoltare în zonele din care provin emigranții. Toate soluțiile identificate ar putea trece frontierele dorinței de a deveni realitate

numai dacă există voință politică reală și consens public. Prin urmare, rolurile fundamentale ale mass-media trebuie să fie exercitate etic pentru informarea corectă a publicului cu privire la cauzele migrației și sancționarea discursului xenofob, de ură și intoleranță.

Dacă nu este parte a problemei, armata este parte a soluției, chiar dacă nu are responsabilități directe pentru a gestiona fluxurile de refugiați și migranți. Mai ales atunci când criza devine critică, organizațiile militare ar putea fi chemate să sprijine autoritățile responsabile cu paza frontierei, ordinea publică și asistența umanitară. Mass-media a raportat în mare parte astfel de cazuri când forțele armate au fost însărcinate să intervină în sprijinul autorităților civile pentru a depăși problemele generate de refugiați și migranții din Turcia, Grecia, fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei, Serbia, Croația, Slovenia, Ungaria și chiar Suedia. Armata este, de asemenea, o componentă esențială a misiunilor internaționale desfășurate în zonele afectate de criză și de război pentru a stabili situația oferind asistență umanitară și implementând proiecte de reconstrucție și dezvoltare. Forțele Armate Române nu fac excepție de la acest model!

În România, migrația ilegală este considerată printre amenințările la adresa securității naționale. În acest sens, Strategia Națională de Apărare a României 2015-2019, o Românie puternică în Europa și în lume, aprobată de Administrația Prezidențială în 2015, a introdus conceptul de securitate națională extinsă. Aceasta necesită o coordonare sporită a activităților desfășurate de ministere și agenții în domeniile apărării, ordinii publice, informațiilor, contrainformațiilor și securității, economiei și energiei, diplomației, gestionării crizelor, edu-

cației, asistenței medicale și demografiei. Astfel, abordarea românească față de amenințările generate de migrație are ca și cuvânt-cheie *integrarea*. Acesta este în conformitate cu conceptul de securitate națională extinsă și urmează recomandările UE. În consecință, există trei categorii de măsuri complementare privind amenințările generate de migrația ilegală.

Sunt de menționat eforturile de modificare a legislației naționale pentru a facilita implementarea măsurilor adoptate la nivelul UE privind refugiații și migranții, procedurile de azil și integrare a refugiaților care beneficiază de protecție internațională.

Din momentul în care România a devenit membră a UE, trebuie reaminate nu numai eforturile și investițiile, ci și realizările care au fost făcute pentru a consolida securitatea frontierelor, în special granița externă a UE, pentru a combate migrația ilegală, traficul de ființe umane și alte riscuri. În acest context, la nivel intern, forțele armate române ar putea fi solicitate să sprijine autoritățile care sunt în fruntea gestionării problemelor refugiaților și migranților.

În exterior, forțele armate române au intervenit de mai multe ori sub mandatul Consiliului de Securitate al ONU pentru a sprijini refugiații și migranții în contextul crizei umanitare, așa cum reiese din operațiunile ONU, NATO, UE și OSCE la care au luat parte din 1990.

Dimensiunea externă a soluționării problemelor legate de migrație în zona de proveniență este dată de operațiunile internaționale – o responsabilitate comună a statelor membre ale ONU, care trebuie să își asume o sarcină la fel de mare pentru viitorul comun și pașnic al tuturor, indiferent de naționalitate, culoare, limbă și religie.

Autor/Foto:
Alexandros Kontis,
Grecia

Vor continua să vină și să tot vină...

Am întâlnit pe Homan acum doi ani în portul Pireu. Stătea acolo de mai mult de o lună, împreună cu 5.000 de oameni, blocați în cel mai mare port al Greciei, fără nici un loc unde să se ducă, până când a fost mutat într-o tabără de refugiați. Astăzi Homan pleacă în Berlin. Ceea ce este cu adevărat interesant este cum a ajuns acolo.

Engleza lui Homan a fost perfectă, deoarece a crescut în apropierea unei baze militare americane din Afganistan. Când oamenii – identificați ca "talibani" – i-au împușcat fratele mai mare, Homan a fost chiar lângă el. Apoi, la vârsta de 17 ani, a decis să-și părăsească patria. Doi ani mai târziu, a ajuns pe insula Samos și a pășit pe pământ european pentru prima dată. Dar până atunci, el a plătit mai mult de 1.500 de dolari la contrabandiști și nu a mai rămas cu niciun ban. Biletul de la Samos la Pireu a fost plătit de un tip care era și el afgan, dar nu și prietenul său. Și când Homan nu a reușit să-l plătească înapoi, tipul a devenit violent. "Alex, te rog, am nevoie de 40 de euro, mă va ucide", mi-a trimis Homan pe Messenger.

Când datoria lui a fost plătită, a simțit nevoia să-și arate recunoștința. Am ajuns să vizitez tabere și alte locuri aproape imposibil de vizitat de alți jurnaliști și am avut niște povești foarte frumoase de scris și de spus. Și întotdeauna Homan a încercat să găsească o altă poveste pentru mine, deoarece nu avea altceva de făcut. Vedeți, Homan nu a putut părăsi Grecia, pentru că atunci când a reușit să ajungă acolo, celelalte țări și-au închis granițele. „O voi face Alex, am nevoie de 2.000 de dolari pentru contrabandiști, am un unchi la Berlin, el încearcă să găsească banii, mi-i va trimite prin Western Union”... „Dar cum, Homan? Trebuie să treci atâtea țări și granițele sunt închise!”... „Alex, vii la tabără de luni de zile, nu ți-ai dat seama că au plecat atât de mulți oameni?”. Era toamna anului 2016, când Homan a ajuns la Berlin. El a fost tre-

cut de contrabandiști prin frontierele grecești, ascuns într-un camion imens, a rămas câteva săptămâni în Serbia, contrabandiștii au mituit poliția de frontieră aproape pretutindeni, a fost vânat de autorități aproape peste tot și în cele din urmă a reușit. „Mi-am spus povestea, am primit azil și acum sunt legal, pentru prima dată în doi ani”, mi-a scris.

Anul trecut, oficialii FRONTEX au declarat că traficul ilegal de refugiați este mai profitabil pentru crima organizată decât traficul de droguri sau armele ilegale. Deci, povestea lui Homan nu este nimic special. De fapt, este una obișnuită, așa se în-

tâmplă în ultimii ani în Turcia, Grecia, Italia și oriunde în Europa. Dar ceea ce trebuie, într-adevăr, să învățăm din acest lucru, este că nu există nici un mod real de a opri migrația în Europa. Indiferent de gardurile care vor fi ridicate, legile care vor fi puse în aplicare, ofițerii de poliție care vor păzi granițele, mii și mii de oameni vor continua să facă eforturi pentru a ajunge în Europa. Și marea majoritate a acestora o vor face.

Europa trebuie să se confrunte cu realitatea. Este de datoria Europei să urmărească respectarea acelor valori și principii precum libertatea, securitatea, democrația. Pentru toți.

Vineri 13

Autor/Foto:
Constantin Mireanu,
România

În timpul operațiunii „Unified Protector”, fregata F221 „Regele Ferdinand”, cu un echipaj de 205 oameni, a navigat cu aproximativ 7.400 de mile marine și a executat 765 de misiuni de aplicare a embargoului, inclusiv activități de supraveghere, monitorizare, interceptare, căutare, salvare și îmbarcare.

Fregata F221 „Regele Ferdinand” a participat la misiunea „Unified Protector” pentru a impune embargoul asupra armamentului destinat Libiei. Dar, într-o noapte, misiunea pe care trebuia să o îndeplinească nu a avut nimic de-a face cu embargoul. Ca o coincidență, în seara de 12 mai, când se apropia ora 8.00 p.m și se părea că urma o noapte fără evenimente, căpitanul a anunțat prin sistemul de interfon al navei: „Atenție, tot echipajul! Ni s-a ordonat să efectuăm o misiune de căutare și salvare pe mare! O navă cu 150 de refugiați este în pericol și semnalizează pentru ajutor!”. O mică navă libiană care transporta emigranți africani căuta ajutor. Era în derivă, la aproximativ 100 de mile marine la nord de Tripoli și era gata să se scufunde.

Uitând de oboseală, de orele lungi de veghe efectuate pe parcursul schimbului care tocmai se terminase, fără să se gândească la orele de somn după care tânjeau, marinarii încep să caute refugiați, deși informațiile care le parveneau erau puține.

Operațiile se desfășoară într-o ordine naturală, ca și cum ar fi fost un antrenament. Echipa de îmbarcare se pregătește, apa minerală și alimentele sunt aduse în hangar. Echipa medicală este gata să intervină. La fel și echipa responsabilă pentru lansarea bărcii. Pe punțile 1 și 2, marinarii se deplasează rapid pentru a ajunge la stațiile lor. Nu se știe încă dacă refugiații urmează să

fie luați la bord sau nu. Un lucru e cert: undeva, pe valuri, o barcă cere ajutor. Căutarea durează ore, iar informațiile încep să vină de pretutindeni. Pasagerii nu mai au provizii. În plus, la bord există probleme tehnice grave. Nava are nevoie de reparații la motor și trebuie să fie fixată pe direcția corectă. Probabil aceasta a fost călătoria mult așteptată spre un loc fără înfometare, fără gloanțe zburând și fără teama că, în orice moment, copiii acestor oameni pot muri. Supraîncărcată, din speranța disperată de supraviețuire și, poate, pentru că proprietarul a vrut să se îmbogățească de pe urma bieților oameni, cochilia plutitoare inspiră milă. Pasagerii, majoritatea de origine africană, se amestecă într-o combinație ciudată de corpuri, femei, bărbați, copii, sardine, fiecare având propriul loc, special creat, care ar fi dispărut îndată ce unul dintre ei ar fi încercat să se ridice.

Oamenii mănâncă cu poftă pâinea și beau apa adusă la bord de marinarii, așteptând să se rezolve problema motoarelor.

După ce s-a asigurat că nava e gata să navigheze în siguranță, echipajul a revenit la bord, iar barca cu refugiați a fost însoțită și supravegheată de fregată spre insula Lampedusa.

Un coleg șoptește: „Îți dai seama că acești oameni nu vor uita toată viața lor că au fost salvați de o navă NATO?”. Cine ar fi crezut că o dimineată de vineri, într-o zi de 13, va rămâne în memoria a 150 de oameni ca fiind una de salvare a vieților lor?

Acțiunea umanitară a echipajului de fregate din România este prevăzută de Convenția internațională pentru siguranța vieții pe mare și toate navele NATO care participă la operațiunea „Unified Protector” au avut misiunea de a ajuta ambarcațiunile aflate în pericol.

Probleme de etică pe traseul Balcanilor

Autor/Foto:
Giovanni Vale,
Italia

În calitate de corespondent în Balcani, experiența mea cu refugiații și migrații este în mare parte legată de așa-numita „cale balcanică” și de fluxul de oameni care, venind din Orientul Mijlociu, au călătorit prin peninsula Balcanică în 2015 pentru a ajunge în țările din Europa de Nord. Aș dori să amintesc aici două episoade legate de experiența mea în ceea ce privește acoperirea așa-numitei „crize a refugiaților”, care ar putea fi folositoare pentru a pune în discuție rolul reporterilor în ceea ce privește această problemă.

În august 2015, m-am alăturat unui mic echipaj de jurnaliști la frontiera sârbo-ungară. În acel moment, guvernul ungar începuse deja construcția gardului care urma să fie finalizat în septembrie 2015, iar frontiera era traversată în fiecare seară de sute de oameni. După ce am petrecut câteva zile în jurul lagărului de refugiați Kanjiza din Serbia, ne-am pus de acord cu un mic grup de irakieni să-i urmărim în timpul deplasării de 10 kilometri spre Ungaria. Am plecat din tabără la apus și am ajuns pe râul Tisa, al cărui curs, perpendicular pe graniță, a ajutat migrații și refugiații să-și găsească drumul către teritoriul ungar și spațiul Schengen. Grupul a mers ore întregi, luând câte o

pauză din când în când să se odihnească, să bea sau să verifice poziția GPS. Pe măsură ce noaptea a devenit mai întunecată, copiii au început să plângă, punând în pericol securitatea grupului (deoarece patrulele de poliție nu erau departe). De asemenea, unii membri ai grupului erau prea obosiți pentru a continua mersul. Mustafa, care avea o proteză rigidă la piciorul drept, era unul dintre ei. Prin urmare, eu și un fotograf am fost rugați să-l cărmim pe acest tânăr ceva timp, așa că am făcut-o. Dar, când am ajuns la graniță, am decis să ne oprim și să ne întoarcem, deoarece poliția ungară ne putea acuza de contrabandă. Pe drumul înapoi, mai multe întrebări au fost ridicate în rândul echipajului jurnaliștilor. Care a fost cel mai eficient comportament etic în acest context? A fost o decizie corectă de a nu trece frontiera cu refugiații?

În luna septembrie a aceluiași an, am călătorit de la Atena la Budapesta, împreună cu un coleg francez, în urma fluxului de migrații și refugiați ce veneau în principal din Siria, Irak și Afganistan. În acele zile, în medie, 10.000 de persoane aterizau zilnic la Pireu, trecând spre nord, cu autobuze, trenuri sau mergând pe jos. Timp de zece zile am călătorit în aceleași condiții, dar ne-am oprit majoritatea nopților în că-

mine, pentru a ne scrie povestirile și pentru a ne transmite rapoartele noastre de radio. De asemenea, ne-am hotărât să nu înșelăm personalul ONG-urilor și taberelor de refugiați și ne-am prezentat întotdeauna ca jurnaliști, solicitând în prealabil acreditările necesare de-a lungul drumului (de la Gevgelija la Preševo și Horgoš). Cu toate acestea, la frontiera macedoneano-sârbă am ales să urmărim restul grupului cu care mergeam, trecând un câmp de porumb în loc să urmărim drumul principal și să căutăm un punct formal de trecere a frontierei. Din fericire, poliției sârbe, care și-a dat seama că suntem jurnaliști, nu părea să-i pese de acțiunea noastră și pur și simplu ne-a trimis la centrul de refugiați din Preševo, pentru a cere mai multe informații. În această călătorie lungă au fost ridicate multe întrebări cu privire la rolul reporterilor în tratarea problemei refugiaților și migrațiilor. Pe măsură ce ne întâlneam cu mai mulți oameni și schimbam datele de contact cu tineri și femei care fugeau din Orientul Mijlociu, am fost deseori solicitați pentru sprijin și ajutor, fie logistic, fie financiar, iar situația a continuat, deoarece prietenii noștri s-au trezit blocați în așteptare în nordul Europei. Care a fost cel mai bun mod de a acoperi „Traseul Balcanilor”?

Incredibila poveste a refugiatei siriene Yusra Mardini

Autor/Foto:
Steven Victor
Decraene,
Belgia

În vara anului 2015, în apogeul crizei migrației din Europa, făceam câteva reportaje despre refugiații și migranții care sosesc în Grecia din Turcia. Din miile de oameni care au traversat Marea Egee, a existat o singură fată pe care nu o voi uita niciodată. Povestea ei a fost deosebită și încă mai captează imaginația multora.

Am întâlnit-o într-o piață mare din Belgrad, Serbia. Fata avea doar 17 ani și împreună cu sora ei și cu niște prieteni, fugise de acasă din Damasc, Siria, pentru a căuta un viitor mai bun în Germania. Pe drumul ei din Europa de Sud spre Europa Occidentală, a făcut o opri-

re în mijlocul traseului balcanic. În timp ce realizam un reportaj de știri despre tinerii refugiați, ea mi-a reținut atenția pentru că era deschisă jurnaliștilor și, în același timp, vorbea fluent limba engleză.

„Mă numesc Yusra Mardini”, mi-a spus ea, „și am fugit din Damasc pentru că teroriștii din ISIL se apropie de vecinătatea noastră. Sunt musulmană, dar părinții mei nu s-au concentrat prea mult pe religie, precum ceilalți. Ei au simțit că siguranța mea și viitorul sunt în pericol, așa că m-au trimis în Europa”.

Yusra putea explica în engleză simplu și concis de ce fugea din țara ei, de ce și-a părăsit părinții și ce-

ea ce visase. „Într-o zi, vreau să înot la Jocurile Olimpice. Am fost înotătoare în echipa națională de tineret din Siria și am participat la mai multe competiții internaționale”, a continuat ea înainte de a spune un lucru extraordinar care i s-a întâmplat atunci când a venit în Europa.

Într-o noapte, în Turcia, chiar înainte să se imbarce la bordul unei bărci de cauciuc care să o ducă ilegal peste Marea Egee, unul dintre bărbați a auzit că Yusra și sora ei au fost înotătoare în echipa națională siriană și a decis să le împingă de pe barcă. „A trebuit să înot în marea rece timp de două-trei ore, în mijlocul nopții. Nu am putut vedea

nimic și am fost foarte speriată”, își povestește experiența periculoasă. Am fost uimit, dar Yusra mi-a spus că și cum ar fi înțeles de ce bărbații au făcut-o să înoate din Turcia în Grecia.

Am hotărât să rămân în contact cu Yusra pentru a vedea cum va călători în Germania, iar ea mi-a spus că a primit mii de aprecieri pe Facebook. Povestea ei, difuzată de televiziunea belgiană, a fost preluată de radiodifuzorii olandezi, germani, francezi, austrieci și sirieni. Yusra a devenit un simbol pentru tinerii refugiați care vin în Europa.

În călătoria ei spre Germania,

ne-am scris aproape în fiecare zi. Îi era frică mai cu seamă la Budapesta, la stația Keleti, unde poliția a înconjurat toți refugiații pentru a-i reține într-un campus uriaș. Dar a reușit să scape de poliție și a ajuns la Viena. În Viena am întâlnit-o din nou, iar echipajul nostru de știri a urmat-o în trenul special de refugiați, care a dus-o la Munchen.

În Germania, Yusra a fost „adoptată” de un club de înot din Berlin, unde antrenorul a ajutat-o să se integreze în viața germană. Atunci când Organizația Internațională Olimpică a decis să formeze o echipă de refugiați pentru Jocurile Olimpice de la

Rio în 2016, Yusra a fost selectată.

Nu numai că a înotat la Jocurile Olimpice de la Rio, dar la un an după ce am întâlnit-o la Belgrad, în luna următoare a susținut discursul de deschidere la Adunarea Generală a Națiunilor Unite din New York. Povestea ei ca refugiat, prin hotărâre și credință, a dus-o peste tot în lume.

Astăzi, Yusra este ambasador al bunăvoinței la UNHCR și continuă să inspire mii de tineri din întreaga lume. Povestea ei va fi publicată într-o carte, iar un regizor de film încearcă să adapteze viața Yusrei pentru marele ecran.

Foto: DIMITRA STASINOPOULOU

„...Și așa am devenit din nou o persoană!”

Autor:
Maria Sköld,
Suedia

► Poate ar trebui să nu mai vorbim de refugiați ca despre o categorie de oameni. A fi refugiat este, mai degrabă, o condiție în care se află un număr din ce în ce mai mare de oameni. Ei speră ca ceilalți să îi considere acei părinți, frizeri sau elevi care încă mai sunt.

„...Și așa am devenit din nou o persoană!”. Mulți dintre refugiații pe care i-am intervievat de-a lungul anilor ar termina așa povestirea. Cel puțin cei norocoși, cei care au reușit să ajungă la o destinație unde li s-a permis să se stabilească și să o ia de la început. Cei mai mulți oameni care au fost nevoiți să-și părăsească casele, de teama războiului sau a persecuției, nu se gândesc la ei înșiși ca fiind refugiați. Sunt femei sau bărbați. Sau, în jumătate din cazuri, sunt copii, băieți și fete. Sunt coafori, asistenți medicale, pompieri și copii de școală. Sunt soții, soți, fiice și fii. Nu sunt refugiați. Dar într-o bună zi, poate brusc, și-au dat seama că trebuie să renunțe la tot ceea ce au, la tot ceea ce sunt și să facă saltul în necunoscut.

Mulți oameni care sunt nevoiți să fugă o fac după ce își pierd membrii familiei și prietenii. Unii și-au pierdut casele și lucrurile personale. Alții reușesc să scape împreună cu cei dragi, dar să se despartă în mod tragic de ei de-a lungul călătoriei.

După ce au rezistat tuturor acestor greutăți, mulți descoperă că, în-

cet, încep să se piardă. În călătoria lor spre ceva mai sigur, întâlnesc oameni care nu îi văd ca fiind persoane. În schimb, sunt brusc tratați ca aparținând categoriei misterioase de refugiați, ca un număr într-o mulțime de oameni fără trecut, fără personalitate sau trăiri.

Sunt reporter de peste 20 de ani, lucrez în Europa, Asia și America Centrală. Uneori am intervievat oameni cu care puteam relaționa cu ușurință, alteori trebuia să muncesc mai mult pentru a-i înțelege, dar încerc întotdeauna să găsesc niște subiecte comune. Țara mea de origine, Suedia, a primit de-a lungul anilor un număr destul de mare de refugiați. Pe unii i-am intervievat pentru povestirile lor despre migrație, dar mulți dintre ei apar în articole de știri despre alte subiecte, deoarece s-au stabilit ca profesori, asistenți medicali sau oameni de afaceri. O temă comună pe care am descoperit-o când își descriau viața este următoarea: e tulburător să fii tratat ca un refugiat anonim și tot ce își doreau ei era să devină membri ai societății cât mai curând posibil. Cred că merită să ne amintim de acest lucru toți cei care ne întâlnim cu o persoană care fuge sau migrează. Este valabil și pentru cineva care vede știri despre oameni aflați în această situație. Aceasta este o anomalie temporară care ar putea să vă dărâme brusc viața și, dacă vi s-ar întâmpla vouă înșivă,

nu ați dori altceva decât să vă întoarceți la viața voastră de dinainte și să fiți respectat ca persoană.

Din această experiență, mi se pare problematic faptul că mass-media vorbește din ce în ce mai mult despre „refugiați”, „imigranți” sau „solicitanți de azil” ca despre un grup omogen de oameni, rareori lăsând persoanele să-și împărtășească poveștile. În același timp, majoritatea țărilor europene pun în aplicare politici de suspiciune, prin care noii veniți nu mai sunt văzuți ca fiind capabili și dispuși să se integreze. Din ce în ce mai mult, țările implementează politici care sporesc costurile migrației, îngreunând obținerea unui loc de muncă și acordând doar permisul de ședere temporară, astfel încât oamenii să nu simtă că sunt în stare să se stabilească.

Recent, am vorbit cu un bărbat care a fugit din Irak în Suedia în urmă cu doi ani, și urma să înceapă munca de mecanic de mașini, așa cum făcea și în țara sa. „La mine acasă eram un expert - tipul la care veneau oameni cu mașini care nu mai funcționau și întotdeauna îi ajutam. Asta am fost. Când am venit în Suedia, nimeni nu mai avea nevoie de mine și mă simțeam groaznic. Dar am fost norocos să primesc cursuri de formare, astfel încât să mă pot întoarce să lucrez ca mecanic. De-abia aștept - este ca și cum aș fi în sfârșit eu, din nou!”.

A scăpat, în cele din urmă, de război. Dar n-a scăpat de griji

Autor/Foto:
Jasmina Štorman,
Slovenia

► Safiullah a fost un inginer IT de succes - avea propria companie care număra 150 de angajați. Din când în când, a mai călătorit de la Kabul, Afghanistan, până în luxosul Dubai. A făcut poze cu noul său SUV, cum face orice alt tânăr de 27 de ani de pe această planetă. Trei ani mai târziu, ne-am întâlnit în Slovenia, o mică țară europeană greu de găsit pe hartă, chiar și pentru vecinii săi. Safiullah era de acum refugiat.

Ne-am întâlnit prima dată la începutul verii anului 2016 în curtea din spatele unui fabrici de biciclete, acum abandonată, în capitala Ljubljana, numită Rog. În ultimii ani, Rog a fost un centru de cultură alternativă și o a doua casă pentru mulți refugiați care au decis să rămână în țara noastră. Nu ar fi putut alege un loc mai bun. Rog este ca un monument de vise zdrobite.

Este cert faptul că, chiar dacă sunt refugiați în Slovenia, nu înseamnă că acestor oameni li se va permite să rămână în țară. Safiullah știa acest lucru deja dinainte de momentul când stăteam pe două scaune vechi și aveam un interviu, în fața televizoarelor, la prima întâlnire.

Am putut citi frustrarea de pe fața lui. Cineva mai puțin sensibil ar spune că era supărat. Dar, sincer, cine nu ar fi? Safiullah a plătit contrabandiștilor 5.000 de euro ca să evadeze din Afghanistan și să ajungă în Germania. Dar nu a ajuns niciodată. Când mergea între sute de

oameni pe ruta Balcanilor de Vest, a recunoscut numele țării noastre pe un semn rutier. „Știam despre Slovenia pentru că soldații săi erau în Afghanistan”, a explicat motivul pentru care a solicitat azil aici. „Am crezut că țara voastră ne va accepta. Nici nu ne-am imaginat că am putea fi respinși”.

Câteva săptămâni mai târziu, ne-am întâlnit din nou. „Dober dan, kako si?” („Bună ziua, ce mai faci?”), m-a salutat în limba slovenă, zâmbind. În acel moment, atmosfera a devenit mult mai relaxată, și pentru că primele cuvinte pe care le-a rostit erau în limba mea maternă, distanța dintre noi s-a micșorat brusc. Străinii găsesc limba noastră, slovena, destul de greu de învățat, mai ales dacă limba lor maternă este dintr-o familie de limbi complet diferite. „Mă îndoiesc că aș putea învăța

Farsi în câteva luni”, m-am gândit. În acea zi însorită, cu cât vorbeam mai mult - acum în limba engleză - cu atât mai mult conștientizam că el a trecut printr-un război în timp ce noi nu, și, deodată, am înțeles toată zbaterea lui. În capul meu au existat stereotipuri care mi-au influențat percepția asupra lui. Dar acum au dispărut. Nu mai era un om furios. Era un om care voia doar să trăiască în pace și să nu se teamă că talibani îl vor ucide. Un bărbat care dorește să se realizeze la întregul potențial.

Am rămas în legătură cu Safiullah și nu a uitat niciodată să mă întrebe despre familia mea, chiar dacă nu o cunoaște. Este cu adevărat grijuliu, știind că la o distanță de aproape cinci mii de kilometri rudele sale trăiesc în pericol permanent, în timp ce ai mei trăiesc fericiți, într-una dintre cele mai sigure țări din lume. Nu este deloc un răspuns corect să spui că totul depinde dacă te-ai născut sau nu într-o țară greșită.

La începutul acestui an, tatăl meu a murit de cancer. De atunci trăiesc cu teama constantă că pot pierde oamenii pe care îi iubesc. Numai acum îmi pot imagina prin ce trec în fiecare zi oameni ca Safiullah. Au părăsit țara, dar mental sunt încă împreună cu familiile lor. Safiullah nu și-a văzut mama de doi ani. Mama sa încă mai trăiește în Afghanistan. Acum lucrează într-o fabrică și și-a închiriat un apartament. După aproape doi ani în Slovenia, Safiullah încă nu a primit azil. Viitorul lui rămâne incert.

Foto: Svetlana Kanalu A

Cu încredere, despre proiecte viitoare

Gala CNR UNESCO se află la a doua ediție. Încet, încet, această manifestare anuală va intra în tradiție. Anul acesta, Gala a fost parte integrantă a proiectului „Rolul mass-media în tratarea temei refugiaților și migranților”, ceea ce i-a conferit o specificitate aparte. Ne referim, în acest context, la includerea în program a unei excepționale expoziții de artă fotografică „Pe calea speranței” a doamnei Dimitra Stasinopoulou, dedicată unor aspecte semnificative din viața migranților, precum și la prezența a numeroși reprezentanți ai corpului diplomatic din Grecia, Italia, Belgia, Ungaria, Polonia, Austria sau Turcia.

Specificitatea la care ne referim a fost dată și de proiectele dedicate Centenarului Marii Uniri, pe care CNR UNESCO intenționează să le organizeze în 2018.

„Să iubim România” este unul și cel mai important dintre acestea și va reprezenta un îndemn către toți românii să iubească și să cinstească țara așa cum au făcut-o cei care au scris istoria României Moderne.

CNR UNESCO, împreună cu Asociația de Cooperare Europeană Ovidius și alți parteneri, va valorifica potențialul de expresie și valoare a Patrimoniului românesc înscris pe listele UNESCO și va realiza un film documentar, o expoziție, un album foto și o prezentare de modă inspirată din frumusețea obiectivelor de patrimoniu din România. Acestui proiect i se vor alătura și omagierea personalităților românești aniversate de UNESCO, precum și „România Modernă - lecția de istorie”, „Memoria Unirii - mărturie fotografică Samoilă Mărza” sau programul național de romanțe „Romanța ne unește”.

Programul Galei a cuprins și un concert de excepție cu participarea maestrului Marin Cazacu și a Ansamblului „Violoncellissimo”.

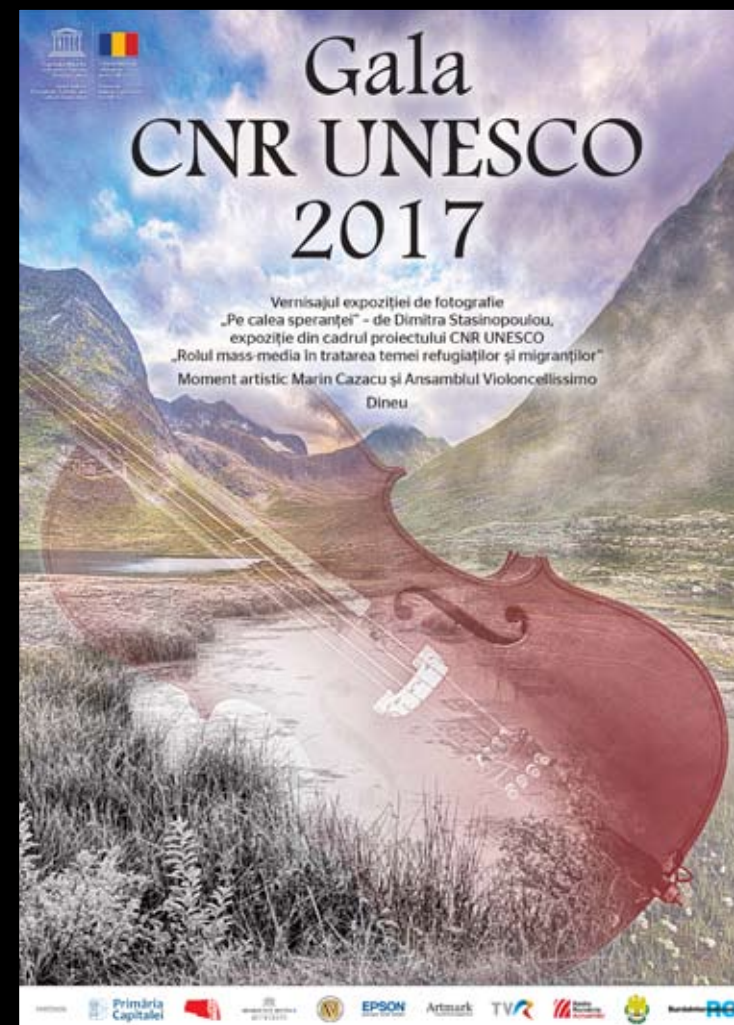
Gala CNR UNESCO, concepută și organizată sub coordonarea doamnei Iulia Jugănar, a reprezentat un moment de bilanț al principalelor evenimente organizate în 2017 și a oferit o proiecție a activităților din 2018.

Prof. Univ. Dr. Ani Matei
Secretar General Comisia Națională a României pentru UNESCO

Gala CNR UNESCO 2017, un moment festiv și elegant

Decorul primitor de la Residence Hotel Domenii Plaza a fost cadrul elegant în care a avut loc Gala 2017 a Comisiei Naționale a României pentru UNESCO, care a reunit participanții la proiectul „Rolul mass-media în tratarea temei refugiaților și migranților” cu partenerii instituționali ai Comisiei, respectiv reprezentanți ai corpului diplomatic, autorităților naționale și locale, precum și colaboratori, personalități din domeniile de interes UNESCO - educație, știință, cultură, comunicare și informare.

Dimitra Stasinopoulou, renumită artistă fotografă din Grecia, realizatoarea a numeroase expoziții și a peste 13.000 de albume fotografice, și-a respectat motto-ul care o caracterizează de aproape 15 ani de când surprinde, prin obiectivul foto, oameni și peisaje din toată lumea: „The world exists only when it is shared” / „Lumea există doar dacă o împărtășești cu alții”. Această parafrază pe care Dimitra a preluat-o de la un poet grec a însoțit-o pretutindeni, în toate călătoriile ei în varii colțuri de lume, inclusiv în această expoziție, sugestiv intitulată „Pe calea speranței”. Cele 30 de imagini reprezentând exodul refugiaților au fost realizate de Dimitra în Grecia, încă din primele zile ale debarcării acestora pe insula Kos. Ele surprind prin obiectivul camerei fotografice, într-o lumină tândră a înțelegerii și

Gala, la final de an și început de drum

Prima ediție a Galei organizate de Comisia Națională a României pentru UNESCO a avut loc în decembrie anul trecut. Acea primă ediție a fost prilejuită de aniversarea a 60 de ani de la aderarea României la UNESCO și înființarea Comisiei Naționale a României pentru UNESCO. Această ediție, a doua, marchează intrarea în Anul Centenar. Sperăm ca această succesiune de aniversări să fie de bun augur în demersul pe care ni l-am propus atunci când făceam primele planuri pe hârtie despre proiectul pe care îl numeam, generic, „Gala”. După doi ani, ne-am făcut un scop din a așeza bilanțul realizărilor într-un grafic crescător și mereu mai diversificat. Ne dorim ca acest eveniment, de la an la an, să fie de mai mare amploare și mai variat. Ne propunem ca la edițiile viitoare Gala CNR UNESCO să fie mai mult decât un moment omagial - să devină un reper în valorizarea și promovarea Excelenței în domeniile Educație, Știință, Cultură, Comunicare și Informare. România are oameni valoroși în toate domeniile, iar ei trebuie încurajați și validați de forumuri competente din ariile lor de expertiză. Acesta este gândul nostru de bine la final de an și la un nou început de drum. Vă dorim tuturor La Mulți Ani!

Iulia Jugănar

Director Economic Comisia Națională a României pentru UNESCO

compasiunii, una dintre cele mai mare drame umane colective ale ultimelor decenii: migrația, ca ultimă soluție de salvare din calea războaielor de toate felurile. Femei, bărbați, copii, adolescenți și tineri, în corturi, în campusuri sau pe străzi sunt personajele principale din fotografiile artistei.

Prezentarea în imagini a proiectului „Să iubim România”, realizat de Asociația de Cooperare Europeană Ovidius, a mutat atenția privitorilor, peț de câteva minute, pe cele opt obiective din România aflate în patrimoniul mondial UNESCO, pe care proiectul le va documenta în 2018 pentru realizarea unui film documentar artistic, a unui album de artă fotografică, a unei expoziții și a unei prezentări de modă inspirată din frumusețea obiectivelor menționate.

Tema migranților și refugiaților s-a regăsit și într-un scurt montaj video realizat și prezentat de jurnalista Adina Mutăr.

Un alt demers artistic al serii, care a relaxat atmosfera, a fost minunatul concert al Ansamblului Violoncellissimo, condus de dirijorul Marin Cazacu. Maestrul, care este laureat al concursurilor internaționale de la Geneva, Markneukirchen, Leipzig, Bologna și Belgrad, a demonstrat, cu ușurință, ce înseamnă excelența în muzică, prin interpretări inedite ale unor piese celebre. Artiștii au ales un repertoriu variat și alert, alcătuit din piese originale și transcripții din muzica clasică, pop, jazz și populară. Toate piesele selectate au reflectat posibilitățile tehnice și expresive, precum și diversitatea stilistică, ale unuia dintre cele mai îndrăgite instrumente muzicale - violoncelul. Oaspeții s-au delectat cu acordurile din „Adagio” de Albinoni, „Dansul țărănesc” de Constantin Dimitrescu, „Marș” de Johan Schrammel, „Pirații din Caraibe” de Hans Zimmer, „Vals” de Dimitri Shostakovici și multe altele. Și pentru că muzica este deseori sinonimă cu magia, cele 45 de minute petrecute în ambientul sonor oferit de Violoncellissimo au trecut, parcă, mult prea repede. Gala s-a încheiat cu un dineu în timpul căruia invitații au avut ocazia să facă schimb de impresii.

”

Prima mea impresie despre București a fost că era locul perfect pentru a te pierde. Mergând pe jos prin oraș, trebuia frecvent să solicit indicații și am găsit mereu oameni dispuși să mă ajute să-mi găsesc drumul. Mai mult, cei care nu vorbeau ei înșiși limba engleză căutau pe cineva care vorbea și cei mai mulți oameni au oferit, de asemenea, informații suplimentare care puteau fi de interes pentru un străin. De îndată ce voi mai avea ocazia, aș dori să vizitez din nou Bucureștiul și România, pentru a afla mai multe despre această țară ospitalieră!

Maria Sköld,
SUEDIA

”

„Am experimentat partea cea mai plăcută din București. Vremea a fost minunată, Muzeul Satului ne-a dezvăluit bogatul patrimoniu cultural al țării. Iar seara am văzut ce înseamnă viața de noapte bogată din centrul orașului!

Simon Jäggi,
ELVEȚIA

”

În București, m-am bucurat cel mai mult de arhitectura frumoasă și fațadele pitorești ale caselor. Cu grupul UNESCO am mers la Muzeul Satului unde am descoperit stiluri de construcții vechi de sute de ani. A fost foarte drăguț! În ceea ce privește programul, m-am bucurat cu adevărat că am făcut schimb de impresii cu atât de mulți jurnaliști din Europa.

Petra Sorge,
GERMANIA

”

Ca alergător, mă bucur întotdeauna să fac mișcare în orașele unde nu am fost niciodată. Bucureștiul mi-a dat șansa să mă bucur de hobby-ul meu mai mult decât mă așteptam. Există mai multe parcuri mari cu priveliști minunate spre oraș și clădiri înalte. Este minunat să vezi dimineața devreme cum începe orașul viața de zi cu zi. Cu toate acestea, nu toți oaspeții orașului sunt alergători. În acest caz, vă sugerez să vedeți orașul în timpul unei plimbări lungi. Există zone uriașe unde se pot vedea străzi înguste cu tramvaie, arhitectură foarte specială și diferite tipuri de biserici. Și în sfârșit - se poate merge mereu în Centrul Vechi, care este întotdeauna plin de viață și dinamic. Toată lumea își găsește locul acolo - pornind de la cafelele tăcute și intime și terminând cu puburi zgomotoase.

Kaspars Germanis,
LETONIA

”

Nu aș fi putut avea un sejur mai plăcut în timpul zilelor petrecute la București. Am fost cu adevărat impresionată de frumoasa sa arhitectură și am avut șansa de a experimenta viața de noapte atât de plină de bucurie! Am întâlnit niște oameni uimitori, prietenoși și primitori. Ca turist, m-am bucurat să vizitez Muzeul Național al Satului. Este un loc minunat care îți spune multe despre istoria bogată a acestei țări pe care, cu siguranță, o voi vizita din nou.

Teresa Aburto Uceda, SPANIA

”

În timpul primei mele vizite în București, mi-am dat seama că poate fi mai rapid și mai ușor să mergi pe jos între două hoteluri decât să călătorești cu mașina. Este, de asemenea, mai distractiv, pentru că te poți bucura de iarna blândă și însorită și să stai de vorbă cu o duzină de jurnaliști uimitori din întreaga Europă. Localnicii sunt ospitalieri, iubesc iluminatul colorat de Crăciun, le plac cluburile zgomotoase și renumitul tort de ciocolată. La Muzeul Satului am învățat cât de mult își prețuiesc românii patrimoniul cultural, așa cum se întâmplă și în unele părți din Ungaria. Sper ca în viitor această trăsătură comună va favoriza mai mult prietenia între cele două națiuni.

Teczár Szilárd, UNGARIA

”

Mi-a plăcut cu adevărat să explorez Bucureștiul în timpul petrecut la conferință. Din ceea ce am văzut, este un oraș cu multă istorie. Mi-au plăcut clădirile frumoase din centrul Bucureștiului. Mi-ar plăcea să mă întorc aici, în viitor, pentru a vedea mai mult din acest oraș, dar și din România, ca țară!

Eline Jeanne,
MAREA BRITANIE

”

Primul lucru pe care l-am observat în București este mărgea lui. Când am intrat în librăria Cărturești Carusel am descoperit ce fermecător este acest loc. Iar când am plecat din oraș, după șase zile uimitoare, cu oameni buni, am știut că aș vrea să revin.

Jasmina Štorman,
SLOVENIA

”

Bucureștiul mă intrigă: la început, credeți că ați aterizat într-un mare oraș anonim, unde străduțele mari vă conduc spre piețe vaste, pline de clădiri în stil vechi sovietic, dar odată ce începeți să căutați mai bine, veți vedea multe perle: clădiri frumoase, case elegante și un centru vechi vibrant. Contrastul dintre Lipscani-ul modern și căsuțele vechi din Muzeul Satului este dovada unei mari istorii. Sufletul României nu va muri niciodată, am simțit asta în ambele locuri pe care le-am vizitat. Actualul oraș pare să fie plin de energie și oamenii sunt atât de deschiși și prietenoși! Am simțit că majoritatea dintre ei au un sentiment de așteptare pozitivă, ca și cum viața tocmai a început. E revigorant să absorbi această energie când vii dintr-un oraș din Europa de Vest!

Steven Decraene, BELGIA

Organizația Națiunilor
Unite pentru Educație,
Știință și Cultură

United Nations
Educational, Scientific and
Cultural Organization

Comisia Națională
a României
pentru UNESCO

Romanian
National Commission
for UNESCO

ROLUL MASS-MEDIA ÎN TRATAREA TEMEI REFUGIAȚILOR ȘI MIGRANȚILOR

THE ROLE OF MASS-MEDIA IN TREATING THE REFUGEES AND MIGRANTS TOPIC

ECHIPA EDITORIALĂ / EDITORIAL TEAM:

Cristina Butescu
Iris Constantin
Iulia Jugănar

Florina Tecuceanu
Irinel Cirlănar (photo)
Marius Pescaru (design)

ECHIPA DE PROIECT / PROJECT TEAM:

Iris Constantin - Manager de Proiect / Project Manager
Iulia Jugănar - Concept și Coordonare Gala CNR UNESCO 2017 /
Concept and Coordination NCR UNESCO 2017 Gala
Cristina Butescu, Daniela Popescu, Cristina Molea, Dragoș Niță

PARTENERI / PARTNERS:

Broșură tipărită cu sprijinul Primăriei Municipiului București prin ARCUB
Brochure printed with the support of Bucharest City Hall through ARCUB